

סבורי מה מובן **הברא** **הבראה**

בראש

ב-1990 נסגרה תרבותית מוסמךת של אוניברסיטת תל אביב על ידי מנהל האוניברסיטה.

דברי ים כותב במאמריו נזכר בוגר בית ספר תיכון מושב צפת אשר נפטר ב-1990.

1

R. Simon

i

۲۷۰

ובביס ומטכין טמלוּס וטלְבָס
רכ' מ' ייסַחֲרֵךְ כִּים כְּנָסָס וְאֶת
דְּלָמָּה קָלָם נְסִי נְסִי נְסִי מְשִׁיב
וְכִקְקָה הַמְּבָגֵר מְסִיחָה לְמַמְּתָה
בְּגִימָה נְגִי מִיְּמִין עֲדִיאָה
חָסִיךְ כִּי נְצָלָה גְּמַטְבָּה מְרָאָה
לְרִיכָּה וְכִי חָסָר הַמְּרָאָה נְתָעָה
דְּמַיְּכָה בְּעִינָה נְיָסָה רַשָּׁה
מְרַיְּמִיסָה גְּנוּמָה רַסְטָה
וְאַתְּמוֹן לְהָרְפָּה לְהָרְפָּה דְּלָמָּה
חָרְבָּה וְזָמָן נְזָהָה דְּלָגָה קָמָה
וְזָלָמָה נְסָס קְרִיחָן עֲגָלָה
הַמְּסָס דְּלָרָפָה נְיָסָה וְאֶת מְיִצְקָן
וְלֹא מִילָּחָן כִּים דְּרָחָס גְּמָלָה
לְאֶת חִיסְטָן חָלָב כְּכָה נְמָה
חַבְבָּוּ שְׁכָבָן נְבָעָן עַלְוָה שְׁבָעָה
וּמְנוּיָה

נרטון נמלטה כלוחו נמלט לפסק פסילס דע'.
קסס לוי פלכם כלל כי
קצת מה שמיים בזומן ולבומה
לחות גומחה עייס נימר

טכילה לתקנות החוץ באלו קאמר . נל' . בטכילה והי פירושו ולענין כל דבר שהוציא בטכילה אחד גור ואחד עם משוחרר וא' נדה שווין בו רכל החוץ בוה החוץ בוה והרב רמב"ן ז' אמר אין דחק וכל דבר שהוציא בטכילה אחרת החוץ באלו ואע"פ שאטביבתן מופרשת מן התורה . וא"תמאי שנא קרצה שפטותיה דתנן כל עניינה כי יותר דעלתה לה טכילה ומאי שנא קרצה שפטותיה דתנן כל טכלה . י' דקירות שפטותיה מעכבות ביתם בטוקום הגלי אמר שתחה עניינה אינה מעכבות כלום אלא קמץ בעלמא הן בטוקום שדרון כבך ואפשר שאין מעכבן כלל מלבא בהן מים וו כרעת הרב רמנ' ל' אבל הר' א' ז' פסק עצמה עניינה ותחה עניינה כי יותר בר' יות' מרמתה לה לקרה שפטותיה . ופי' דלית הלכתא בכל הני שמעתא לא קשיא אדר' יוחנן אלא על הנך תלת שמעתא אבל הא דרב' יוחנן רמא' לדרכ' לדכל שפחחה עניינה כי יותר או עצמן כי יותר אינה דרך גדרתו קשותות אתן פישן פירושו מתחור לפ' שיטת הנمرا ראי לחוש ולהחמי נבדבבו . א' בר הונא נימא אחת קשורה החוץת . פירוש לאו אה' בלא בבר קאמר דהוא מיעוטו ושאינו מקפיד עליו הוא אלא הרבה שעשו ר' יוחנן אמר אנו אין לנו אלא אחת ולחומרה אולני כורבי רכמת רב הונא . א' לרulen למד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מריה קמץ בכמים ואע' פ' שניינו בפ' שמיני של מקאות בית הקטנים ובית הספרים איז' צרכין שיבא בהן מים . נהי דביאת מים לא בעין מקום הראי למן נבו מים בעין-יכדר' יואר דאר' זירא כל הראי לבילה אין בילה מעכנת . א' ר' יצחק מעשה בשפחתו של רב' שטבלה ועלתה ונמצאה לה עצמן אהרת . חניא בתוספה ר' שמעון שורי אומר בית הספרים נשוא' י' לפ' שהנושאה מקפdetך ר' שמעון שורי אמר בית הספרים נשוא' ה' שנים אף' פנואה מקפdetך ר' ר' שמשון ז' לבפירוש המשנה וקשי' מעש רדר' שורי דתוספה אהרי בר' אליעזר דמתני' דרך תשיע' ע' איז' החוץ קילקי הראש ובית השחי' ובית הספרים באיש ר' אליעזר אמר בנסואה שדרוכה להקפיד וההפק באיש דכין שאין דרכן של אנשים כמלה דעתו . ולר' ש' כל אחד ואחד לפ' הקפדרו בין איש בין אשה מיני דמקאות נרה שננה מעות בפיו וורדה וטבלת תורה מטומאת החוץ דומה לעצם שבין שינוי הדתם מהדק והכא לא מהדק . נתנה שעוז' איז' שיבאו בהן המים פירוש לת' ק' די אם הריחת יהה בתים מטעם ומחבר במי המקווה ואין כאן חיציה ור' ש' מהמיר ומוצרך שיונע ניל' . אבל בהלכות הרב רבי משה ברנחמן ז' ראי שבחב בעז' ר' לחת' ק'

6

ציוני הלכה

ו) והיולדת הרי היא כנדה לכל דבר^{למי} שכל היולדות עכשו יבוטהHon ראי אפשר לפיתוח הקבר בין דם. וככלוחו נמי האידנא דם זיבחה נינחו^ר, הלך בין שבעה נקיים בין לבדיקה בין לטבילה^וليلיה תרוויוח כי הדרי נינחו. ותניא ^ס זרחה רולדת טבלתנן בלילה.

מסותה הראב"ד

7 וכשהאשה טובלת צריכה שתעמור אורת על גבה ותראה שלא נzar משערותיה על פני המים או שתכוך שערה על ראה ברבר שאינו חזץ כגון תיכי חילתה שאינן מולוכות שהמים יכולין לבא בהם לדארמין ל�מן³³. אי נמי בחוטי שער שאינן חזצין ואפילו הן מהודקין³⁴. נמי טעמא, אגב דאשוני לא מיהודי שפир וועליל בהו מיא³⁵. ויש שואלין הלא חפיפת הריש משום חיצית קסר השער הו, אלמא קסר השער חיז. "אייכא מאן דמתארך שאני קסר מבריכה" דקשר שעיר חיזיך, אבל בריבת שער על ראהה לא חיז דאגב דאשון מישתריך וועליל ביה מיא. ואיכא נמי מאן רפספקא להה מילתא ואמר רבכERICA נמי לא שרין אלא בקהלית שלשה חותין" לדארמין בגמ' ³⁶ נימא

שיטורי מהדורות

תצא בהם מושום רלא חטבולד דהム ערד שטרכטס, וקא תנוי
טייפא זיין ייזאה אשה בחוטי שער וכו'. אלמא חוטי
שער אונז אציגאן לרטפט דראען' דמיהוקי עילאי בוהו
מא, וראלא מפליג בוווש שער בן אוחט לשיחסים אלמא
בפולוואר לא הייזייכי כלל כדרפישנא. ענ' נון סלגלה גאנז
וועגן
(ח) גומילה (כיני') אנטקן לא-על, ודיקינון להא
מיילטאן' מודשנבי בעמאנטני' דשכטן טן לא תאasha לא

בוחשי צמר ולא בחושי פשון ולא חסובל בזו עד
שתפם. ואיתו בבריתא ^{יש} שמדורו חכמים בחוש שער
שאין זריכים לרופת. ע"ג ו מהודקי עילוי בהז מיא. ע
כלו פום סלגנא נגי.

ב) נסיך (ל' ויליאם) סופר מילון (למאנץ ע"ז) – גולדת
ויחסים (ל'') אין אפילו חינוך דלא פולג רבען בדורות
שער. דלא שנא שערה אחות ברוכחה עליה ולא שנא
כיזוק למלימני נסיך.

לנפש תדרשו

בהקדמתו להשגותי החדשנות.

יש. לא שורין אלא בקהלות י' חוותן, בן פק' ורשבען בתי הדר (א') ומברא חמוץוני (שם) שפקוד מזרעישלמי גובלן ומורה עי'יש לשון "גאנטאר", שבסען רלא ראה והרבכאי את בורי רבן מהדר ז' שכבר ברא ראייה זו. ע' ביאר בענין גמורתה שההו ליעני הרשבען)

טבילה טכנית טבילה, (א*) דהא כי איכא אונס כליל טבלה ביממא דתמניא לטחלה, כי הוא ו' דאתקין רב אידי גנרש למשיב ביממא דתמניא משום אריותא רב אחא בר יעקב בפפוניא משום גנבי רב יהודה בפומבדיתא משום צננה רבא במחווא משום אבלוא, פ' שומרי שערים שוגרים אותם בלילה. אמר לה רabe רב פפי לרבא מכרד האירזא قولחו נשי טפק זכות נינהו ובעינן שבעה נקאים ליטבלן ביממא. פירוש דאי וכבה היא טבלה בזמנה, ואי נדרה היא הא טבלה ביום שמיני. ואם תאמר שמא נדרה היא, ואמר ר' יוחנן בין נדרה בין של לא בזמנה לא תטבול אלא בלילה. התחם הא קאמר טעם משום סרך בתה, "ויאללו הכא בגין אמרה בגין בתה כולחו ביום שמיני טבלה", ושני ליה משום ר' שמעון, ר' דתגניה אחר תהדר ר' שמעון אמר אחר מעשה תהדר. פירוש, אחר טבילה. אבל אמרו אסור לעשות כן שמא תבאו לידי טפק. פ', שמא תראה בו ביום ותשטור למפרע. "יהלך כיון ודמשוין לך כובות ואי חון ביום טבילה סתרון למפרע שוויה רבען לההוא יומא שבשביעי של נהה הויאל וספק נדרה היא (א*) ואסורה נמי למיטבל כדי שלא תבאו לידי אותן מעשה. וכותב ר' אחא משבחא ז'ל כ' אידר אללא ז' דאי טבלה ביום שביעי לא עלתה לה טבילה.

שינויי מהדורות

11. נולא לשלוח כלו נמזהולן קמל סקיפת שעין ה"ג, ע' אונטומי החקירתי. ומציאותם הגדומות מכ נמנון ה"ה, ע' סקלטם עמי מודינום.

10. נמקלחות פקומות והארוגן בין אמה בין בתה לא משכחת בהר טבילה בזמנה.

השנתה תרזהה מהדרון

ודא איז איזט אונטס רוכז [ופולט בום שטמי לכתהילע].
 (וילע) [וילעין] יודע מה פיקן כי ענטשי נכלון דנקיין כטומין
 (וילע נעלם), הכא נכלון [קיטור דנקיין וכטומין] נטל מומנו צשל
 טולגה געלטונג נעלטונג, וכטומן דנקיין מוקן עלייה.
 ומסת דנקיין נכס לומן שיורה רבנן ליום שמינין בום
 שביעי לזרחן] דהא גדרה דיא", ומטען נז דנקיין נט חטוף.
 (וילע) גדרה גדרה.

לנפס תדרשו

מסכתות שלא את מוסד'ין דבעה'ג ראה וזרה, כאשר כתוב את
השנויות והחוויות, ע' במאור.
עו*. ולא מקן בזה כלום... נראה וכבר מישר ובירור גזרה
(הסרים לנו) טעון וזרה נגר טעם רבען צוזא נהה הא, ואם הדא
נודה אין שבעה ניקרים ובזאר עליה לה טבלתה ביטום המשני.
עו. לא עולמה לה טבילה, הב' מוו' צו' בז' הקשה שיש טבילה
בדעת רבען כרי' זה ונורוק ליש' שוד'א שרבש' איזו ואיבאד'.
והשץ' נashed' נקבותה. וכבר מבט הדריס ומק' חוץ ועד', שפעות
ונלה נסב' הרוחן והבי' גצל' רזיה בלבוקס ראי' זה נהה.
(ובבר' חתון אף את נטעות הדריש' ובוואאות שס' בכ''), כך שחלומו את
הרבי' גראן אוון ריל' לרובי' בל' רזיה' נטה' (בבר' בראן).

שאן בוגת ויז'י'ר להלכה למושע, והרי' ב' כל' ברוחן והקורט לדעת
ר' איזא. אך הרא' איספר לו מר' שיש ממש להלך דבר שהסבירו
לאיסוף המכין השם. מיר', שיש היז' מה' מוקיון נס הכל' וגומ'
בשעד הפסיב' ס'ק' ש שאן מלונגו בוננו ישראל תושב ולכמי ייז'ר
ספכנגן. וכן פירושת רעת והרא' במאף הנקוטו לשער הכתמי'ת
יע'יש' העדר' ג'

יד*. כאמור שאם עגללה טבלותה טבילה. י'ר, והרי' סטם
רבנן כוון ולא חיל' בין יומ' השכיע' ליום ושמני, משמע ולעולם
טבלותה דבון רוז טבילה.

טו. דזהו נודה הדיא, כן היא נטעות ומחרוזות והקומות וחיז',
על' גוונת השם' הנטול' בלא עופר גוד' גאנ' וט' וויאן וט' גאנ'

ציוני הלכה
כ"י איסא אנט' זכר. קיד' ג'נ'
ספ' ג'.
טוליה בוט' ז' לא עליה ס'ז'
סס' פון' הל'.

מסורת הראב"ד

שאלות ותשובות סימן קיג-קיד רבי עקיבא איגר טמא

וליה לענ"ד לא מצאי לה יותר א"כ יוכח
להazon ממערגינטהיים אם יאמר שהאה
מערלא לא הביאה או לפניו עוף לשחות ומכח זה
יהיה בירור שהאהה זאת הימה אחרת, או שיבורר
אצל אנשי נייאקירקען שזה שמת הי' קודם איזה
שבועות באקסניה ההוא, ובבעל אקסניה יעד שלא
הי' לו אורח כלל במשן זמן ההוא רק וזה שהי'
אצלו עט ר"ש, ואם לא יבורר כן אין בכח
להתיר, כנעלע"ד.

עקיבא בן מורי רבי משה גינו זצלה"ה מא"ש

מקרי מכחיש דבריו הראשונים וכיו' אבל זה לא
אמר בתחילת אלא שהוא זוקה ליבם ובודאי
לאו כ"ע דינה גMRI שעדות וכור' [עמ"פ] יספיק
לhnsha וכור', א"כ ה"ג בן"ד דלאו דינה גMRI
שהיא ראוי לחוש שעוד אחר נודמן להיות שם
באותו זמן שהי' חבירו [של] ר"ש שם. א"כ אף
אם יתברר שהמכתב של החון היה בכ"ד אין
כאן צד להקל גם ליכא גאליט לדבר שאותה
אהה שאמרה להחון ולהעגונה לאו היא האהה
מערלא.

סימן קיד

[אהה שטבלה לבדה ולא לקחה אהה אחרת עמה שתשניהם שלא יצא שערה חוץ למים]

לב"ע לא עלתה הטבילה. אח"ז מצאי בדברים
האלו ממש בחפאה שמואל למהרש"ק בחו"ל
הריא"ש סוף הלכות נה, ועיין בכ"ח דמשמע
להדריא כן, עד כאן לשוני. ובಹשלתו גם באיסור
דרבן מקרי עוברת על רוח, כמו בכתם, וכן בטבל
בומן הזה^{לען}

א"כ לכארה הדיןDicoll לגורשה בע"כ כמ"ש
הרמ"א (ס"ק טו ס"ד). ולענ"ד אין דברי
הרמ"א סובכים בדוקא על סיום דברי המחבר,
דמיiri באתרו בה אלא דהוא מלחת באפי נפשה
دلענן גורשין לא תלייה בהתראה. דנהנה בתשרי
הריא"ש בדין נכפית כתוב באמצעות דבריו, וכי סבור
אתה שר"ג עשה תקנה בע"ד, ובש"ת הרש"א
(ס"ח קחן) כתוב זו"ל, איברא כה"ג ח"ו שלא יתקן
הרוב זיל שלא יגרשנה בע"כ וכו' ואיפלו את"ל
דהוא רק מרת חסידות וכו' ואיך יתקן הרוב שלא
יתנагג במדת החסידות עכ"ל. א"כ ממילא
בעוברות ע"ד דאיכען לא אפטע אס רצח
לקיימה אם רשי ופסקו הפסיק' להקל אבל
מ"מ כתבו רוב הפסוקים דעתו לגורשה ומשמע

ליידי ר' אריה ליב נ"י אב"ד דק"ק
מעוזיטש.

למכתב רומפ"כ הגיעני חמל, והענן קשה מאד,
כי הדברים מראין שקר בימינה, דאהה
המboveלה ממש חלק לבדה בנהר בתחלת
הלילה, ואפשר שיבזר שקרה, כי החפיפה
וחימום המים לכך אינו ביכול להיות מבלי ידיעת
בני בית ושכינויו. ולזה אף באם יבורר שחתפה,
עדין אין ראייה דהאמת אתה, דיל"ל דעתומי
קמערת לעשות חפיפה, אבל אולי לא עשתה
חפיפה ויתברר כובורתה. גם אם נניח כדרכית, הא
מ"מ הרעה לעשות שלא לקחה אהה אחרת
עמה".

ומ"ש מעכ"ת דזה לא מקרי עוברת ע"ד רזהו רק
לתחילה אבל דיעבר עלתה הטבילה.
עתיק מה שכתחמי בגלון הש"ע י"ו"ד (ס"י קצח
ס"ט) וז"ל: בטור כתוב ואם כרוכה שער בראשה
וכור', וטבלה בינה לבין עצמה עלתה לה הטבילה
עכ"ל. וכ"כ הרש"ב"א בתהה"ק סוף שער
הטבילה. מזה נשמע דבלא תיקון זה וטבלה בינה

יב. בכ"ה שם הסיטים הוא בדיללן: אבל חיללה איי מחלת לאיסור כי בער ארכי ולא ארע ואנין הרבר לבא לפני גדויל ישראל
אולי הם ברוב חטם מצאו לה דחיה.

ס"י קיד.

א. דין זה מקשו בטור ס"י קצח בשם אבוי הרוא"ש. וכ"כ הרש"ב"א בתהה"ב, והוא להלכה בש"ע שם סע' מ.

ב. יצוין שבחר ר"א י"ד שלפנינו ליהא.

ג. דאיינו אלא מדריכנו, וזה פ"ש אה"ע ס"י קטו פ"ה בשם הכרית אברם שרצה לדייק מרכבי בטור שرك באיסור דאוריתא
חצא שלא בכתובה, אבל באיסור רובנן יש לה בכתובה. ומה שנקט והThor טכל, ר"ל דס"ל רחיי מן התורה נם בוה"ז ראה בירור"

ס"י שלא סע' ב. וע"ש בפתח"ש סק"ד ובירור" ש סק"ב.

בולם דלא סטונין און אונט נומל אל בענ' כונה בזאיל, ולטס צווחט וויזאנן זפוקן איזטער היישל געל ווילם.

לארהירין. דען מוכע עירוב קוקט פאנטומטמיה נאכטנאל מילר רעלס לאט. גווען אונטראון קאנטטס וויפל ווילן צדרכטס דע. דאלא ניד מאטה אונטה וווק (פֿאַטְ).

רבית השוחט פרק שני חולין [ויקי מה לא מה] אש

כג

For more information about the study, please contact Dr. John C. Scott at (319) 335-1111 or via email at jscott@uiowa.edu.

۲۷

וְנִבְאֵשׁ

(י) שעריו דורא ר' סלמה נס
טומין יין (ונודאי) [מגילה ט' סימן]
שכ' זר' ט' עיר' [קלם, ג']
(ב') ב' שי' ב' ר' רב' מיל' דיא' וכוכב
ה' ג' ב' רב' רש' ב' מיל' דיא' וכוכב
ה' ג' ל' דיא' לאפין' [רב' בינו]
ירוחם צממי יט' ל' כד'
ג' ורורחם צפוף קפמן [מעב]
והגאות אששי' [תולען] פ' צ'י
[ט']:

(ט) ט' שעריו דורא ר' סלמה נס
נרג' קפמן [ג'] וזכר בו [צפמן]
קלנס קד. [ה'] ורורחם צפמן [ט']
ד' פונגדה' [ט' מוגה] ומלוח' עליינן' ס' צ'
קפמן ט' ואכאות קפמן מס'

הגהות וחרוזות

מי ומשמע דברי עקיבא אויל בשיטת רבי יוסי ברבי יהודה. אבלenan קיימא לן

(פסיף ט) ציריך כו'. שלא ישאר משור רואה כו. ר'יל, דאלו שאור אבריה מוגשת בהן אם נשאר אחד מוהן חוץ למים, אבל בזה או אפשר שתרגישי בעצמה אם נשאר משור וראה צף על פני המים. וענין השובטה הווית אירז נימין קפאתם אידיע לה ספק בדבר וזה שהייא מסתפקת לאחזר תכליותה אם נשאר משור וראה צף על פני המים או לא, צרכיה לחזור ולטבול, זהו אם נשאר. מושערה צף על פני המים מראוייתה לא עלהה לה טכילה, והו ספק אורהויה ואזרוליהנה ואלוליהנה להחומרא, ע"ש: (ספיק נג' ג' כו). ר' ואין ה"ב חנולק על המחדד אלא בסתם דלא ידעין אם היה הטיט בוגל החינוך ולא, דלא חישין שמא היה הטיט ברගלי החינוך. אבל אם ידוע לנו שהחינוך מלולך בטיט ולוחקו על ריריה עורמה ואחר כך טכלה, גם ה"ב מודה דלא עלהה לה טכילה, כמו שנכתב הש"ך בשם סימן קצ"ט ס"ק כ': תבשיש ג' נגנה כו. בין חסיפה לטכילה: (עמ"ד ס"ד) ור'יל, שרואש הרוחה כו' הוין למכה ראה מהדק למכה כו, כצ'יל. ר'יל, שרואש השער כפוף לרוץ מכמה נדרק כה: (עמ"ד טה) לא יטבל באבן שעיל רג'יו כו. התעם, שנרגלה מלה מא אבן ומטבלין במים, האבן הרגלים ונשה טיט וחוץ, וכברואו להו לודעה 'א' דנור ולכתחלה יש לעיר מלטבל באבן שעיל ורגליה מפני הששא זו, מכל מוקחן היכא רעכברה וטכלה טהורה, DSTCOM מים מעכירים את האבן וארך על פי שנים חמץ. אבל [וועה] השניה סובר מפני הששא זו אפיילו בירעכבר

כל הפסיקים חולקים עליהם

פתחי תשובה

[ב) תכורן שערה. עיין בחשוב ריבינו עקיבא איגר (מהוזוא קרא) סימן קיד"ד (הובא קצת באורך בפחתה השובה לאבן העוז טריטון טיקו"ז סעיף ד' סי' י"ד) ואם לא עשה תיקון זה וטבלה בינה בין עצמה לא עלתה הטענה, ע"ש. עיין בסדרי טהרה שיורי טהרה פק"ע מה שכתב בשם מורהשך (מפהאר שמואל ול הרא"ש הלכה פקאהו סימן כה אות א): [ג) באב"כ ט"ז ברכ"ו. עיין בשבסה פניא אריה סימן ו' שנשאל על דבר האנשים אשר קוווץותם תחלים, ונופר על רashiותם אבק לבן שקוין פודיר, אם חוץ כתפלין, והעליה דכין שעשו לנו כי ה' (הוא) כנווי של שער, ואינו חוץ כתפלין של האש. וכותב שאין למלמד מהו שהאה אלהות לטבלו עם האבק והשעל גניליה. ואסיפל לדעת הרמבי"ס סמואלה ב, ז' דאבק של דגליה איזו חוץ ריביעד, מכל באה גם הרמבי"ס מורה רודה גרעין או ברכ"ו. עיין מה שכבותיו עליל סעיף (ג) כוכב בה בגדיין. [ע"י] באර הטיב וס' פ"ה. עיין מה שכבותיו עליל סעיף (ג') ר' קין ר' ב"ה (חציצין) דמקפתה עליהם]: (א) איזו חיצין, כתוב בספר חמורי דינאל כתין, גואה ואזוח נקיים מתחם הדקובוקם בשער צרך להסיק רוהי חיצעה; (ב) בלא כוונה. כתוב בספר חמורי דינאל כתין, אם היה בעלה חוליה רח'יל' וספרה שבעה קנים וטבלה בכורו שחוליל יעגנו בו ולא כיונה לתASHmis, גואה דאותה טבילה מהו אף לשחשמי: (כ) מורתת בבעלה. עיין מה שהקשה על זה בספר ים תרומות ר' ה' ע"ז אונש השוה כת, אריה האמן, ועיין בתשובה דרבנן החזרות (ח"א) סימן ל"ד שתוריון קשייתו, ע"ש רוש. עיין במנון אמר"י י"ז סימן ק"ח ס"ק י"ג שכבת דוכבה לא שייך לברכ' (כח) יוש ויחש הפור. עין באור היטוב פ"ק טון מון הום שכבת דוכבה לא שייך לברכ' (כח) יוש ויחש הפור. עין באור כתוב, לכארה ראה ווקא חברותה, אבל איש לא מהני, עלי' (ענין) בספר חמורי דינאל כתין שר' הירושי ריבניהם פ"ג, שכבת יוש להסתפק אם גונסה להנperf ואחר בר

נהכוונה ול האגדה רוגלה בשעת טבילה, או מהני של לא הzcרוכה לטבילה אחרת, ווש להקל, ע"ש: (כת) דברים אלו, עין בהר הטב (ס' מו) מה שכתב א"ו. וכספר חמורי דניאל כה"י כתוב והכא מירי בעם הארץ גמור, והינו שאנינו קורא קריית שמע, כיון שנמנאו לנו עם דברים טמאים, ע"ז: עם הארץ.

הלבות

ההלכות נדה

גדולות

תלט

תני רבי חייא (ויסא א) הזכ וזכה המצויר בועל נדה וטמא מט מבילתן ביום, נדה וולדת טבילהה בלילה. אמר רבי זира זאת אומרת בועל נדה אינו כנדה וטובל ביום. בועל נדה מטמא משכב ומושב דכתריב (ויקרא טז, כד) ואם שכב ישבב איש אותה.ותני בתוספתא (ובס פג' וטנלה פ"א) "אין בין זב לזכה אלא שהזב טוען ביתא מים חיים וזכה אינה טעונה ביתא מים חיים. זב וזכה טבילתן מדאוריתא, נדה גי' מדרבנן היא.

וכי טבלה לא תישופ מישחא ולא תכחל עינה, י"ד אמר שמואל (ג'ה ט), בוחלת אם לרפואה הרוי זה החוץ
ואם בשבי שתראה עינה פורעת אין חוץת, ושנו חכמים "בוחל שחוץ מן העין חוץ". אמר רבי יהודה כל
ה时辰ים אין חוץין ^(חוין) משמן המרו, ונהנו בנות ישראל בעצם שאין סכנות ממש בשת טבילה כל עicker.
אמר רבי אמי בר אבא (שם) י"נדה שהקיה דם וטבלה אם בזוך שלשה ימים אין חוץין מפני שלא
יקודמת, אחר שלשה ימים הרי אוילו חוץין. ושנו חכמים (חוטפותא ס"ה) כל החוץ ^(ויבכהנים) חוץין בנדזה
ובוגר בשעת טבילה, ולהולין אין חוץין. (פקאות פ"ה) נדרה שנתנה מעות בפייה וירדה וטבלה תרדה מטומאתה,
אבל טמאה על נב רוקה. נתנה שערה בפייה קפזה י"פה קרצה שפטותיה כאילו לא טבלה. האוחז באדם
ובכלים והטבילן טמאין, ואם הדיח ידיו במים טהורין, ר'רבי שמعون אומר עד שירפה שיוכאו בהם המים.
בית הסתרים והקמפני אין צרכין שכיאו בהם המים. (שם פ"ט) בזק שתחת הצפורן חוץין, צואה שתחת
הצפורן אין חוץין.

← ר' מיל' כ סלקא מטבילה מיחיבא לברכוי, דתניא (פסחים ג') טבל ועלה בעלייתו אומר ברוך אשר קדשו
במצותו וצינו על הטבילה.

הגהות הרא"ש טרויב

ט. מ' פום, סטם ו' רס' פון נאדיין פ' ז'. יג. פ' מדראט דוד דקלמן. יד. מ' ז'ר' קְלַיִם ס' קָי' י' ז'. יט. מ' ווֹזֶעֲן' ז' צָבָה. יט. ג' רֵנָה ס' דְּבָרָה. יט. יט. מ' ז' צָבָה. יט. ט' מ' ז' צָבָה. יט. יט. יט.

ג'ירוש הרעיז הילדה היימר

- ויזן לג' ימייס נמד מלידל כו'. ומכל"פ יול ננו מדכני למלומץ', לטי' סרטיין סלטינג נסנה"ג, סול' צליטה נסנלה.

יב. נומפקהם (פ"ז ס"ח) מלך דבְּרָפִי לינו מונץ קפלו ספומקסים, וננס"ג כ芒 קתמן דטונץ, וופר מסוס טולן חן נקיקין מה גראל לרפי, וכ"כ קלחנונייס ע' נ"כ צו"ד וכצ"ן ספי קפ"מ.

יג. נקען יוף הנס"ג נטילם מדה מהקייטו דנדס לופא. ועין תוי' יגמום מו: ד"ה נמקוס וכטול דוכמן זמו'. ומ"ס כתו' נסס רכ' יאודל' גולן, כטוב נסמן"ג נסס רכ' פלי' גולן. ודנמי קנס"ג נסס רכ' גולן גולן. ולולס דנסנה"ג נטלה וויפלע דיליפ לה דרכית וופרעה לה צונת ימים ותרמר מוניה, פיי ע"י טיפלה נמקה, וו"ע.

יד. דלמי קומוילן כוחתם אה לטרולאה כו' חמר רכ' יאודס כל המאניס חיין מולגן מון' מסמן המור כט"ל. ועין נס"ן סס סקסה דנמי קנס"ג הולן, וו"ע יעדמי מקומן. ומימרל דצטומולן הייט נגמלן נגנון למיה, בטילו קנס"ג נקען. ולולס דנסנה"ג גנס כלון למידרלן זו, הולן צמתנה נגנון למיה, ומפרלט וו"ס זו עיינס פולעת פיי' קמנוע וקלוטה כטו' פולעתם (פעניעם ט': ע"צ, וסינו שחיי עיינס קמנוע מלוד וכוחתם כדי שטהי עיינס פולעתם פיי' גלויות וגזרות, וו"פ' סעל גצי קען חיון מונץ, מחסוס סקסה נרילס נזה צען נג' העין צביה נוללה העיינס גלויס וויליאס מקפדה. ולפ"ז מחסום נזה דלטולאה חווימת קיינו שטחן צחונע נערן, ומחסוס דלטולאה חיינה נרילס נזה טוואו נרילוא חיון מונץ. וו' נחכמתה לדס צער ביט פנטיס חותם (כ"ה) י"ז דמפרלט לפצטול דלטולאה מפלילו מון' העין חולץ, דלי' נג' סימה נרילס נרילוא קימה מקפדת כטו' לרמיס דטונץ. ועיגן גודע מפהודה נמסדולח מגינען קרי קל"ה. ולפ"ז ג' לדה' מיימרל להו קיינו מימילט דלקמן, וו' חלוקיס צדכבר דלטולאה חטילו נטור העיינס הוילן, ולמי מון' עין להו מונץ זנסני גראג' נס קצבל צחונו עיינס פולעתם סייטו נמי', וחוק נעין מונץ דלמי' נינה נרילס מון' לעין, וו"ס קרי טו' עיינס פולעתם חטילו מון' לעין חיון מונץ, וכפפת' צ'.

הגהות בז אריה

וודין דג' ימיס נמל מליידל כו'. וככ"פ יולו לנו מדנאי סרמאנס', דפי' סלטין סכמן זכ"ג, קומ' סרלעיג נסכלא. ייב. נומוקפהה (פ"ז ס"ח) מלך נורפקי חילנו חותך ביז'ו ספוקקים, וזכה"ג מכ לממלך לדומץ, ולפסר מסוכס שלין לנו ציקילין מס נקלע לפיא, וככ' סהמלויס ע' נ"ב פ"ז' ז' זצ'ן קי' קי'ם.

להגחת הראשית אחרות יב. באו"ז ח"א סי' שג"ט כתוב דת"ס הוא עי"ש. (ר"ב)

ומ"ש והראב"ד כתוב וכו'. עטמו ל"מ "כל כהו שכם הרי"ג" נכס נכס
הנ"מ הראב"ד דל"ג ה"מ ר"כ מהלן ול"ג בטילם גר לנ"ד טל"י יול"ג לומל
האל קדרצנו ממו"יו ווינו עד שיטילם ומ"מ סל"ג בטילם רכינו דכני קלי"ג"
האגנויים סקינו נגרכני סול"ג תחפנס נפי אגדני לרלט"ג" מפוסס טול"ק תחפנס
ההאה נגרכה וז נפי בטילם סוס
ול"ג כמכו הרי"ג. וכקא"ה דימ יו"ס
לעטוקות זקס ר"י ול"ג כמכו ה"ל דל"ג
לנgeo נכס שמכילום מהר בטילם ליין
דריל"ל טילם גר ול"ג חילקו מסענ
למודס ר"י למליחלה מווין ניכר קודס
טילם דך קוח עיקר קידין מהל סל"ג
ונטור וכו'. ונראה ל"י ב"כ דרעת רכינו
סיל דמי מים דעיקר קדיין גל"ג נדרן
והראב"ד כתוב שתברך
בגדייה ואם לא ברכה
לאחר שתכנס עד צווארה
ונוכרתנן ברגליה וمبرכת.
וז"ל כשפושת מלכושיה
ובברך ותפשות חלוקה
ל:

קווט טבילה מהלי' כתכ' דל' נגער
 טבולה עיקר כדין לדעמו שלג ודרי' לפלי' בטיה צממו געלי' סוללה טרי'
 גיטים דיון דהילך טבילה גור נס' חילקו וכדין פון' מושום לדעמא נא'ג' ה למלה
 אונטנסג' על פ' עיקר כדין ועוד סמאנין דם' ל' פון' דק' ש' מנג'ן
 בכני' רמי' נכוויס' גמא' סכמא' וכן פיליכ' ר'י' כפ'ג'ג':

ומ"ש הראב"ד (סוף שעחדה) והרא"ש שתברך קודם שתפשוות חלוקה. פטוטא מוקם דכתיל עומרה מוקול למן: ומכ"ש הראב"ד ואם לא בירכה קודם שפשתה תברך לאחר שתכננו עד צווארה במים ואם הנהן צלוליות שעוברתן ברגזיה וمبرכת. נס"ע מי שמעו (נימוק נ"ג) פון
ילד לטוטל הוא יכול לנצל ולטמכוות
לקלרומות עד צלון מין טממה יעל
וימכמבה ויקלו וטס לו יטמכוות גמיס
לפניה (ג) קודם שתפשוות
קדום שפשתה בגדייה תברן
במים (ה) ואם הם צלוליין
וכן כתוב אドוני אבי הרא"ש
(ג) שעומדת בחולקה
רואה לך קעכוו:

ונגדלים עוד דלים לו לכ"י לומר דמיין לגעוויל גאנטס וכו' כיון לו לפוקון כוכ

פרק י'

ליקא למאייש אלא מושם לבו רואה את העורווה וראייה לרבר קצת במא שדרקן כתוב שהרי דוחץ ביום חמץ שדרקן של חמין להויה בכלי אף שיש לומר לאשום הци כתוב חמץ משׁוֹךְ שהחמין מליחישן והוציא לשותה מה שאן אין נרננ' קרים מ"מ וכוד לדבר מיהא איתא: **ונרא' לי מה שכח הרاء'** שגונ'ל בשם רכינו חט שהיה מכסה כבגד מטה ללבו לא שהיה היכסי למטה גילכו דאסן אין בגדי ליה ולאל בחיבוק זוזועתו סגי נוראה ולאו וואק' חיבוק וזרעוטו אלא כשמדבק דיז' בכח למטה מלבד על גוףו מি�חשב הפסק שלא יהא בו מושם לבו רואה את עורתו לפי טעם שכח שם רכבי צרפת כמו שכחתי בשם בית יוסף דמלול בין כסוי ביד על לבו ולא הו כייטו בין למטה מלבו וטטעמו מושם הפסק, אלא הци אמר שהיה מכסה לבו כבגד למטה במיס שר' שרביבינו חט היה יושב מכוסה בםים עד למעלת מלבו והיה איכניס הבדג חוץ המים והיה מכסה את לבו למטה במים. הדע שהרי מרא' אונטומת הדשן סיון י' הביא דין ררבינו חט גונ'ל וכותב והלשנו רביבינו חט שהיה רוחץ בחמין והיה שותה היה מהכסה בגבגנו לבו שלא יהא לבו ואוחאת תרווחה עכ'ל שמע מינה שפירש דברי הרاء' שבס רביבינו חט שהיה לכוסה נגד לבו לא למטה מלבו וכן דיקין הלשון והרא' שגונ'ל שכח שהיה לכוסה ממה לבו היה לו לכתחם למטה מלבו וווך. והשתא את שפיר שהרארב'ז בעגול שעלי דוחורא כוילן חתבו שעריך להעוכר הימים ומלא כחכו מיחבק רוצעותו לא מוחורה דכהיא גוננא דטבל בנהר ובמקה לא מהני:

מכוסה בגון החם שקיים אמי ישין ומכסה בטליתו על לבו על זה כתבת ברכינו יונה דאמ חוכק בדורותינו על וגפו סגי בהכי אבל בעומד עדין להיות גם עדרתו מכוסה ממש כבוד השכינה בין איש אין אשר כמו שכחתי מאי מהני היבוק זורעתי על גופו להפסיק בין לברעה והלא העורה עדין בגמרא ירד לטבול ולא יכול לעלות ולהחטאות בימי קודם שנתנץ החמה נרפה שם רף י"ט ע"אadam המים צלולין יעשה הפסקה מבגד ואמרנו רבינו גזורה שאמ חוכק בדורותינו על גופו מהני הפסק בגזר ומוחור עכ"ל נרפה שאם חוכק בדורותינו כמו הפסק בדורותינו ואם הגמור לא ס"ל נרפה על דרכו הרין שיכל לעשות היבוק בדורותינו ואם הגמור לא ס"ל נרפה על גוףו רביבן צופת מנא לו וגס רביבן אליעזר בשם רבנן דחק נפשו לאוקים המשנה בעוכרן ברלו[ן] משמע זולות והית שום חקנתה והלא יש תקנה בחיבור זורעתי על גופו אלא מהוורתה גם דבini צופת לא אמר דין וזה בדורותינו על גוףו אלא בישן בטליתו או וחוץ נפשו בכל' וכחאי גונא באומן שלג נפשו כליליכא אלא מושם שעידיין לבו רואה את העורה אבל בכחאי גונא דרוחך נפשו בנור וואי דלא מהני היבוק זורעתי אוופו מטעם שכחתי עדין העורה מטבלה וועמתה לפני השינה רביבן יונה לא הביאו שם לנוין הדין ההוא דוד לטבול נהר אלא למדנו שבחיבור זורעתיו מיחש הפסק ונפק דאם וחוץ נפשו בכל' או וחוץ נפשו על דרכ שכמביי ודזק וזה גרא להעניד ברור: דרכ לפרש דברי בית יוסט שהבאינו דברי רביבן יונה ורבני צופת עגנון^{עגנון} שם סימן ע"ד אורי מי שוחץ נפשו בימי וובי דלא בתמי אלא למדנו אם וחוץ נפשו כל' וכן על דורך וזה יתרשו גם כן בברי רמי'א זיל' שם בשלון עוז בוגהה סעיך ב' שכח ובם אין לבו בתוך המים ורק מלעלת מן המים אשר בצלולן שרוי עד כאן לשונו רווי' שלמו שכחוב הושכ'א שם אהאה בגמרא הניל הילא לבו זוראה את העורה ולא פריך נמי והלא עניין וויאן את העורה דהינו טעםם מושם דעתינו חרץ למים ברשות אחרת מה שAIN CAN לבו שהוא עט העורה במים ברשות אהת עיי' שהביאו רביבן יונה שם גנגם בית יוסף ועל דורך והוא כתב רמי'א והוא הרין אם אירע שלבו איננו בתוך השכינה עם העורה דמותר אפילו בכם עצלים ארכין ומיל פוש ולומר לא בתבב כן אלא היכא שוחץ נפשו בכל' היכא דליקא ערווח מגולה ממש כבוד השכינה וק"ל: ואין לักษות אה דפרק בפרק מי שמחו הניל הא לבו זוראה את העורה וזה ליה להקשות נמי והא ערווח ומוגלה ומורת וליקא כבוד בכלי שאין ערווח מיקרי מגלה שהרי הכל' כיסה כל בשרו סכיב שכינה דיל' חזא מיניהם נקט ועדיפא מיניה קפרין. ואין להקשות ממה שכתוב הרא'ש שם (אי לו) שבכיו חם היה נוגג כשהיה רוחץ בתמן צלולין והיה רוץ להשתוח מכסה בכבד מטה לבו כדי שלא יהיה לא לבו רואה את העורה נכ"ל מאי מהני הלה ערווח עדין היה מוגלה דיל' דשאנין התם דהיה רוחץ בכלי שאין ערווח מיקרי מגלה שהרי הכל' כיסה כל בשרו סכיב

הגהות והארות

ח) אינו זה ממש לשונו ר' אלעזר אלא "במקרים עכורים שונים":

בית שבעי שער שבעי

ברוך הבית

ב' ובליטס ומטען טמחיין ומלח גז
רכ' מ' ירושה כיננה בבן מיס וווען
דלאט' ק' מ' טני לי' צ' נאדי מלען
ו' ובקשה באחנער מסכת וווערער
ז' זיגמונת נני מימיין עכדרה הו
ה' טבי כי גאנעל לנטפלת מסטר
לרכנייך וווב הוחן גמר לאט' ט
דמניגינו בענין לא' רוש' ז' ז' ז'
טראיריך גאנעלרטויז טראט' ז' ז'
וילאצ'או לי' טראט' לי' דלע' ז' ז'
חנייה ווילאצ'או לי' דלע' ז' ז'
וילאט' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'
החס דערט' לי' ז' ז' ז' ז'
וילאז' מליחן כו' ז' ז' ז' ז'
לע' חיזיקין הכל כה' ז' ז' ז'
חאנצ'ו סחצ'רו גאנען ער' ז' ז'
ומלוי

נטכילה לתחרות החוץ בארו קאמר . נ"ל
וורהתם הבי פירושא ולענין כל דבר שחווץ בטבילה אחר נר ואחד עם
אנשוחרר וא' נדה שווין בו רכל החוץ בזה החוץ וזה והרב רמ"ז ו'
תירץ דה'ק וכל דבר שחווץ בטבילה אחרת חוץת באלו ואעפ' שאן
טבלתן מפורשת מן התורה . וא"ת Mai שנא פתחה עיניה ביזור וענין
עיניה כי יותר דעלתה לה טבילה ומאי שנא קרצת שפותה דתנן כל
א טבלה . י' רקרצת שפותה מעכבות ביתם במקומות הנלוים
פתחה עיניה אינה מעכבות כלום אלא קמץין בעלמא הן בטוקום שעוני
כבר ואיפשר שאין מעכבן כלל מלבא בהן מים וו כרעת הרוב רמנין
אל אבל הר'א ז' פסק בעצמה עיניה ופתחה עיניה כי יותר בר' יוחנן
מרמתה לה לקרועה שפותה . ופי' דלית הלכתא הכל הני שמעתא לא
קאו אדר' יוחנן אלא על הנך תלת שמעתא אבל הא דרבי יוחנן דמאי
לזר' לדבל שפתחה עיניה כי יותר או עצמן כי יותר אינה דרך נרילו
אעפ' שאין פירושו מתחוו לפי' שיטת הנمرا ראיו לחוש ולהחמי
בדבריו . א' בר רב הונא נימא אחיך קשורה החוץת . פירוש לאו און
בלבד קאמר דהא מיעוטו ושאינו מקפיד עליו הוא אלא הרבה שעשו
קשורות את אל אחד עד שדרוכה להקסטר בכר קאמר שלוש און
חווצת לפי שאין הקשר מהוד' ואינו מונע מלבא בו מים . שתים אש
ודוע ר' יוחנן אמר אנו אין לנו אלא אחת ולחומרא אולין כרבבי רכហט
רב הונא . א' לר' לעולם לימד אדם בתוך ביתו שהטהר את
בכמים ואעפ' שנינו בפ' שמיני של מקאות בית הקטמים ובית המטה
אין צרכין שבא בהן מים . נהי דביאת מים לא בעין מוקש הראי למן
כו מים בעין . הכר' זואר אדר זורא כל הרואו לבילה אין בילה מעכנת
א' אדר' יצחק מעשה בשפהתו של רבינו שטבלה ועלתה ונמצא לה עצמן
אחרת . חניא ביחספהא ר' שמיעון שזורי אומר בית הסתרים בנשוא
לפי' שהנושא מקפדה כדי שלא תחנהה על בעלה . ושפהתו של ר' ז' שפהתו של ר' ז
השנים אף' פנואה מקפדת קר' פ' ר' שמישון ז' בפירוש המשנה וקשי
מע דלו' שזורי דהספהאתה אתי בר' אליעזר דמתני' דפרק תשיעי' ש
אין החוץין קילקי הראש ובית השחי ובית הסתרים באיש ר' אליעזר אומ'
ל' המקפיד עליו החוץין ושאינו מקפיד עליו אינו החוץין . אלמא לרבען ז'
ל' בנושא שדרוכה להקסטר וההפק באיש דרכון של נשים נשואות להקסטר אפילו אין
חווצין . ויל' לרבען בין דרכון של נשים נשואות להקסטר אפילו אין
לים בנושא שדרוכה להקסטר וההפק באיש דרכון בין שאן דרכון של אנשים
במלחה דעתו . ולר' ש' כל אחד ואחד לפי' הקפדו בין איש בין איש
טמיini דמקאות נרה שננה מעות בפה וירדה וטבלה תורה מטומאה
זאינו דומה לעצם שבין שנייה דהחותם מהדק והכא לא מהדק . נתנה שעונה
מוחיה באלו לא טבלה . האוחז באמים וככלים ומטבילים טמאים ואם היה
ז' יופה שייבאו בהן המים פירוש לת' ק' די אם הריחת יודה במים מש
טיפות ומתחבר במי המקווה ואין כאן חיציה ור' ש' מחמיר ומצעריך שירוח
ז' . אבל בהלכות הרבה רב' משה בר נחמן ז' ראיו שכח בחייב
הלה'ק

שאלות ותשובות סימן קיג-קיד רבי עקיבא איגר טמא

וליה לענ"ד לא מצאי לה יותר א"כ יוכח
להazon ממערגינטהיים אם יאמר שהאה
מערלא לא הביאה או לפניו עוף לשחות ומכח זה
יהיה בירור שהאהה זאת הימה אחרת, או שיבורר
אצל אנשי נייאקירקען שזה שמת הי' קודם איזה
שבועות באקסניה ההוא, ובבעל אקסניה יעד שלא
הי' לו אורח כלל במשן זמן ההוא רק וזה שהי'
אצלו עט ר"ש, ואם לא יבורר כן אין בכחיו
להתיר, כנעלע"ד.

עקיבא בן מורי רבי משה גינו זצלה"ה מא"ש

מקרי מכחיש דבריו הראשונים וכיו' אבל זה לא
אמר בתחילת אלא שהוא זוקה ליבם ובודאי
לאו כ"ע דינה גMRI שעדות וכור' [עמ"פ] יספיק
לhnsha וכור', א"כ ה"ג בן"ד דלאו דינה גMRI
שהיא ראוי לחוש שעוד אחר נודמן להיות שם
באותו זמן שהי' חבירו [של] ר"ש שם. א"כ אף
אם יתברר שהמכתב של החון היה בכ"ד אין
כאן צד להקל גם ליכא גאליט לדבר שאותה
אהה שאמרה להחון ולהעגונה לאו היא האהה
מערלא.

סימן קיד

[אהה שטבלה לבדה ולא לקחה אהה אחרת עמה שתשניהם שלא יצא שערה חוץ למים]

לב"ע לא עלתה הטבילה. אח"ז מצאי בדברים
האלו ממש בחפאה שמואל למהרש"ק בחו"ל
הריא"ש סוף הלכות נה, ועיין בכ"ח דמשמע
להדריא כן, עד כאן לשוני. ובಹשלתו גם באיסור
דרבן מקרי עוברת על רוח, כמו בכתם, וכן בטבל
בומן הזה^{לען}

א"כ לכארה הדיןDicoll לגורשה בע"כ כמ"ש
הרמ"א (ס"ק טו ס"ד). ולענ"ד אין דברי
הרמ"א סובבים בדוקא על סיום דברי המחבר,
דמיiri באתרו בה אלא דהוא מלחת באפי נפשה
دلענן גורשין לא תלייה בהתראה. דנהנה בתשרי
הריא"ש בדין נכפית כתוב באמצעות דבריו, וכי סבור
אתה שר"ג עשה תקנה בע"ד, ובש"ת הרש"א
(ס"ח קחן) כתוב זו"ל, איברא כה"ג ח"ו שלא יתקן
הרוב זיל שלא יגרשנה בע"כ וכו' ואיפלו את"ל
דהוא רק מרת חסידות וכו' ואיך יתקן הרוב שלא
יתנагג במדת החסידות עכ"ל. א"כ ממילא
בעוברות ע"ד דאיכען לא אפטע אס רצח
לקיימה אם רשי ופסקו הפסיק' להקל אבל
מ"מ כתבו רוב הפסוקים דעתו לגורשה ומשמע

ליידי ר' אריה ליב נ"י אב"ד דק"ק
מעוזיטש.

למכתב רומפ"כ הגיעני חמל, והענן קשה מאד,
כי הדברים מראין שקר בימינה, דאהה
המboveלה ממש חלק לבדה בנהר בתחלת
הלילה, ואפשר שיבזר שקרה, כי החפיפה
וחימום המים לכך אינו ביכול להיות מבלי ידיעת
בני בית ושכינויו. ולזה אף באם יבורר שחתפה,
עדין אין ראייה דהאמת אתה, דיל"ל דעתומי
קמערת לעשות חפיפה, אבל אולי לא עשתה
חפיפה ויתברר כובורתה. גם אם נניח כדרכית, הא
מ"מ הרעה לעשות שלא לקחה אהה אחרת
עמה".

ומ"ש מעכ"ת דזה לא מקרי עוברת ע"ד רזהו רק
לתחילה אבל דיעבר עלתה הטבילה.
עתיק מה שכתחמי בגלון הש"ע י"ו"ד (ס"י קצח
ס"ט) וז"ל: בטור כתוב ואם כרוכה שער בראשה
וכור', וטבלה בינה לבין עצמה עלתה לה הטבילה
על כל. וכ"כ הרש"ב"א בתהה"ק סוף שער
הטבילה. מזה נשמע דבלא תיקון זה וטבלה בינה

יב. בכ"ה שם הסיטים הוא בדיללן: אבל חיללה איי מחלת לאיסור כי בער ארכי ולא ארע ואנין הרבר לבא לפני גדויל ישראל
אולי הם ברוב חותם מיצאו לה דחתה.

ס"י קיד.

א. דין זה מקשו בטור ס"י קצח בשם אבוי הרוא"ש. וכ"כ הרש"ב"א בתהה"ב, והוא להלכה בש"ע שם סע' מ.

ב. יצוין שבחי רע"א י"ו"ד שלפעננו ליתא.

ג. דאיינו אלא מדרוכנן, וזה פה"ש אה"ע ס"י קטו פק"ה בשם הכרית אברם שרצה לדייק מרכבי בטור שرك באיסור דאוריתא
חצא שלא בכתובה, אבל באיסור רובנן יש לה בכתובה. ומה שנקט והThor טכל, ר"ל דס"ל רהוי מן התורה נם בוה"ז ראה בירור"ד
ס"י שלא סע' ב. וע"ש בפתח"ש פק"ד ובירור"ד שם פק"ב.

והיא שיטבול כל טמא במים מקואה ואחר כך יטהר :

וביאור מצווה זו בפרקאים אלו :

כسف משנה

פרק ראשון

כسف משנה

פ"א א' כל כספוין בין פלטינום נמייס היגיון קיליקע : ב' כ"ט טנאלר כספוין וכו' וזה פולימר גז ווודי לה סוף נמייס וכו'. ח' כ"ט :

ג' כל כספוין אנטמלו וכו' חוץ מכל היה. פרק י"ד . פ"ט י"ד . ומ"ט זכי זוכות.

ס' ק' דתמה עלה פ"ט . ומ"ט חפלין חילו נקיין זוכות וכו'. ווספהן דכלום פרק ט' :

ט' טהלה דהוילן לא צבאו כווש דהון גל אנטה לנטה דהון גל סומט להטליה דה' :

ד' דהטף חילו נכלל הכליז אנטכליס וכו' :

ה' פרק ר"ע טלה פ"ט וכניילו ק' :

ו' פוליטי' דטערל דלט ליא סקס נמייס מטה :

די' כהונין לאט דטערל סטלי'ס וכרכט נמייס מטה :

ח' חמלן והק' גלט דטערל סטלי'ס ולטט נמייס מטה :

ט' פטוטי' קני פן דלט נמייס פטוטי' :

ל' פטוטי' פטוטי' פטוטי' פטוטי' :

ס' סאלס נמייס דסן דלט נמייס נמייס :

ד' דהטף וטסקה חילו נמייס סטלי'ס נמייס :

ה' דלט נמייס נמייס :

ו' רכינו ליקון נסמן :

ז' בתב' ר'לט'ג' דלט מטפס נמייס מטה :

ח' כספוין סטלי'ס נמייס נמייס :

ט' דג' נמייס נמייס :

ו' זכו פטוטי' :

ז' ז' פטוטי' :

ט' ז' פטוטי' :

(י) שעריו דורא ר' סלמה נס
טומין יין (וילאי) [טומין] טומין
שכ' זר' ט' עיר' [קלם], (ג)
(ב') ב' צ'ר' רב' ש'ב' מ' ד'ר' וכוכב
ה'ג' [ז] ב' שם רב' ש'ב' מ' ד'ר' וכוכב
ה'ג' ל' ד'ר' לאפ'ן' ורב' ב'ינו'
ירוחם צממי ימ' מ' לד'
ג' ורורחם צפוף קפמן [מעב]
והגאות אששי' [תולען] פ' צ'ר'
קיט' [ז]:

(ט) ט' שעריו דורא ר' סלמה נס
ננה פיטון [ג] זולך בו צפומן
קיטס קד. [ה] ורורחם צפומן צ'ר'
ד' צ'ר' פונטומן; מלהוד עליינן צ'ר'
קיט' ג' נאכטן קדר' מס

הגהות וחרוזות

מי ומשמע דברי עקיבא אויל בשיטת רבי יוסי ברבי יהודה. אבלenan קיימא לן

(פסיף ט) ציריך כו'. שלא ישאר משור רואה כו. ר'יל, דאלו שאור אבריה מוגשת בהן אם נשאר אחד מוהן חוץ למים, אבל בזה או אפשר שתרגישי בעצמה אם נשאר משור וראה צף על פני המים. וענין השובטה הווית אירז נימין קפאתם אידיע לה ספק בדבר וזה שהייא מסתפקת לאחזר תכליותה אם נשאר משור וראה צף על פני המים או לא, צרכיה לחזור ולטבול, זהו אם נשאר. מושערה צף על פני המים מראוייתה לא עלהה לה טכילה, והו ספק אורהויה ואזרוליהנה ואלוליהנה להחומרא, ע"ש: (ספיק נג' ג' כו). ר' ואין ה"ב חנולק על המחדד אלא בסתם דלא ידעין אם היה הטיט בוגל החינוך ולא, דלא חישין שמא היה הטיט ברගלי החינוך. אבל אם ידוע לנו שהחינוך מלולך בטיט ולוחקו על ריריה עורמה ואחר כך טכלה, גם ה"ב מודה דלא עלהה לה טכילה, כמו שנכתב הש"ך בשם סימן קצ"ט ס"ק כ': תבשיש ג' נגנה כו. בין חסיפה לטכילה: (עמ"ד ס"ד) ור'יל, שרואש הרוחה כו' הוין למכה ראה מהדק למכה כו, כצ"ל. ר'יל, שרואש השער כפוף לרוץ מכמה נדרק כה: (עמ"ד טה) לא יטבל באבן שעיל רג'יו כו. התעם, שנרגלה מלה מא אבן ומטבלין במים, האבן הרגלים ונשה טיט וחוץ, וכברואו להו לודעה 'א' דנור ולכתחלה יש לעיר מלטבל באבן שעיל ורגליה מפני הששא זו, מכל מוקחן היכא רעכברה וטכלה טהורה, DSTCOM מים מעכירים את האבן וארך על פי שנים חמץ. אבל [וועה] השניה סובר מפני הששא זו אפיילו בירעכבר

כל הפסיקים חולקים עליהם

פתחי תשובה

(ה) תכורן שערה. [ענין בחשוב ריבוני עקיבא יג' (מהודוא קמא) סימן קיד"ד הובק קצת באורך ובפחמי השובה לאבן העוז סימן קט"ז עס"ך ד' סי' י"ד ואם לא עשתה תיקון זה וטבלה בינה לבן עזמה לא עללה התבלעה, ע"ש. וענין בדבר טהרה שזריר טהרה ס"ק ע"ג מה שכח בתבש מושך ק' (מאתה שמאלאל לה הריא"ש הלכות מקאותין כה א' ז'): (ב) באבב' ש' גראבו. עניין בשובת פין אריה סימן ז' שנאל על דבר האנשים אשר קוווץותם תלילים, ונופר על דרישות אבק בן שקרין פוד'ר, אם חוץ כתפלין, והעללה דכין שעשי לינוי הרוי (הו) כנופו של שער, ואינו חוץ כתפלין של דاش. וכותב שאין למלמד מהו שהאהאה אשר מחרה לטבלו עם האבק הצעל בראשו, דמדר כשיבואו מהו הש悠ת במים אול לה גונו, ולא עדף וזה מאבק שעיל גוליה. ואסיפל לדעת הרומכ"ס (מקאותין ב') דאבק של דרגילה יינו חוץ'ך לריבעד, בכה בא גם הרומכ"ס מורה רודה גרו'ר ויתר מאבק של דרגילה, ע"ש: (כ) שטפליה בגבגדיהם: [ענין באר הטיב וס' מ"ז]. וענין מה שכבותיה לעיל סעיף (ג') ר' קיד' ג' ב"ה (חצצין) בדקנות עלהם]: (ה) איינו חיצין, כתוב בספר חמורדי דינאל כתין, נוראה דאותן נאים קטעים מתחם הדקובוקש שעירץ להסיקון רוחה חיציעו: (כ) בלא כוונה. כתוב בספר המורי דינאל כת'י, אם היה בעלה חוליה רח'יל' ובספרה שכעה נאים וטבלה בכיר שוחל לעיג בו ולא כיונה לתASHmis, גוראה דאותה טבילה מהוי אף לחשמיש: (כ) מורתת בבעלה. עניין מה שהקשה על זה בספר יוס חורב ר' ח' ע"א (ראש השפה כת', א' יהה האמן). וענין בתשובה ר' ב"ב הדרשות (ח'א) סימן ל"ד שחיון קשישות, ע"ש ווען' במנון מודן (איין) הדיטבן ס"ק ח' מה שכתוב דבואה לש' לאריך'ר: (ח') וויש החסיד. עיין באור כתוב, לכארורה נהרא דוקא תברורתה. אבל איש לא מהני, עלי' (ענין בספר רבושי שרר' מורה'ר ר' יומין ז'). שכתב דיש להסתפק אט' וגנסת להניר ואחר בר

ונתכוונה ולא הגביהה וגללה בשעת טבילה, או מתני שללא הגזירה טבילה, ושלהלך, ע"ש: (כת) דרביהם אלו, עין באר היטב (ס"ק מו) מה שכתב א"ו ע"מ הארץ. וכספר חמורי רוזיאל כה"י כתוב הכא מירוי בפס הארץ גמור, והיוינו שאינו קורא קריאה שמע, כיון שמנאגו עס דרבים טמאים, ע"ז:

הלבות

ההלכות נדה

גדולות

תלט

תני רבי חייא (ויסא א) הזכ וזכה המצויר בועל נדה וטמא מט מבילתן ביום, נדה וולדת טבילהה בלילה. אמר רבי זира זאת אומרת בועל נדה אינו כנדה וטובל ביום. בועל נדה מטמא משכב ומושב דכתריב (ויקרא טז, כד) ואם שכב ישבב איש אותה.ותני בתוספתא (ובס פג' וטנלה פ"א) "אין בין זב לזכה אלא שהזב טוען ביתא מים חיים וזכה אינה טעונה ביתא מים חיים. זב וזכה טבילתן מדאוריתא, נדה גי' מדרבנן היא.

וכי טבלה לא תישופ מישחא ולא תכחל עינה, י"ד אמר שמואל (ג'ה ט), כוחת אם לרפואה הרוי זה החוץ
ואם בשבי שתראה עינה פורעת אין חוץת, ושנו חכמים "כחול שחוץ מן העין חוץ". אמר רבי יהודה כל
המשנים אין חוץין **חוין** משם המור, ונהנו בנות ישראל בעצם שאין סכנות ממשן בשעת טבילה כל עicker.
אמר רבי אמי בר אבא (שם) י"נדה שהקיה דם וטבלה אם בדור שלשה ימים אין חוץין מפני שלא
יקודמת, אחר שלשה ימים הרי אוילו חוץין. ושנו חכמים (חוספהא ספ"ח) כל החוץ **"יבכהנים חוץין"** בנדיה
ובוגר בשעת טבילה, ולהולין אין חוץין. (פרקאות פ"ח) נדרה שנתנה מעות בפייה וירדה וטבלה תרדה מטומאתה,
אבל טמאה על נב רוקה. נתנה שערה בפייה קפזה י"פה קרצה שפטותיה כאילו לא טבלה. האוחז באדם
ובכלים והטבילן טמאין, ואם הדיח ידיו במים טהורין, ר'רבי שמואן אומר עד שירפה שיוכאו בהם המים.
בית הסתרים והקמפני אין צרכין שכיאו בהם המים. (שם פ"ט) בזק שתחת הצפורן חוץין, צואה שתחת
הצפורן אין חוץין.

← ר' מיל' כ סלקא מטבילה מיחיבא לברכוי, דתניא (פסחים ג') טבל ועלה בעלייתו אומר ברוך אשר קדשו
במצותו וצינו על הטבילה.

הגהות הרא"ש טרויב

ט. מ' פום, סטם ו' רס' פון נאדיין פ' ז'. יג. פ' מדראט דוד דקלמן. יד. מ' ז'ר' קְלַיִם ס' קָי' י' ז'. יט. מ' ווֹזֶעֲן' ז' צָבָה. יט. ג' רֵנָה ס' דְּבָרָה. יט. ב' גְּדוּלָה ס' דְּבָרָה. יט. כ' גְּדוּלָה ס' דְּבָרָה.

ג'ירוש הרעיז'ו הילדה היימר

6. יבמות מז, ב' ועין תוספთא מקוותה פ"ז הי"א וברבמ"ס
ברראב"ד ובכ"ס "ספ"ב דמקאות. (רעו"ה)
7. מוכא בבבעה"ג בשם בה"ג, ומ"ס חוספთא עחיקתא מחלוקת ר
עמ' 11 נראה שתליי בפלוגתת הראשוניות אם נהה מותרת להתפלל ולהזכיר שם שמיים, יע"ש. (רעו"ה)

ולין ג', ימיס למד מלידל כו'. ומ"פ יול לנו מדנוי
הרבמ"ס, לפ"ז טריטין סכתמן צב"ג, הול' צרעה נכסלה.

יב. נטפסת מה (פ"ז פ"ח) מלך בצלפיו היה לנו מוקץ קבילה
כפומקיס, ונה"ג מכ ממלך לסתן, ולפקד מטוס סלון לנו
בקיחין מם נקלע רפו, וכ"כ קלחנוינו ע' נ"ה צי"ד וצ"ג.
ס"י ק"ב.

יג. لكمן יל"ף הנט"ג לטפלם נטה מסקייט דינה לנפה. ועין מו' יכਮות מז: ד"ה נמקוט וכטול דוכתט נמז'. ומ"ס כתמי'
כס וצ'יסולד' גלון, מתוך נקמ"ג כס כ' כל' גלון. ודנמי קנס"ג צפנ'ו לטלורה ג"ג, דהה צב' נמי נ' מינ' נטדי'
טפלה ואפקד דיל"ף אלה מיליה נמקות, פ"י ע"י טפילה נמקות, וצ'ע'.

יד. דהמר טמולן כוחלה הס ליפוטה כו' חמר ר' יהודס כל המתניש לחין מוג'ן חוץ מעתן גמור ג"ל. ועין נצ"ג כס
טאכית דנמי קנס"ג הלו, ול' עדמעי מוקומן. ומימילו דטמולן חיטול נגמליה מהל, סטמו' קנס"ג נקמן. ונולדה דקנס"ג
גב כלון למידרה, וזה חלמ' אכתבה נגנון מהל, ומפרקת וחל' סי' עיליא פולחת פ' קענות ולקותה כטו' פולחת (מণיט ט':)
ע"ג, ושינוי זיהוי עיליא קטעות מהל וכוחלה כדי טחאי' עיני' פולחת פ' גלויות וגזרות, ומיפוי' צעל גט רענן לי' מוג'ן,
מכוס ספיק' נריכס זהה צעל גט גען צב' נרלה העיני' גדרו' מוקפתה. ולפ"ז מטעמ' כל דלפטו'ה חוויה ספיק' סיכון
לעין, ומיחסו דלפטו'ה לי' נריכס מה' צב' נרלה מה' חוויה. וע' נמכמת הדר צען
בימ' הניטיס חות (כ"ה) י"ג דמפליך לפטט דלפטו'ה טפלו' מוק' השען מויין, דלי' נ' סימח' נריכס דלפטו'ה סימח' מוקפתה כמו
רמיס דטן. ועין גודע מיהודה נמזה' גורל מניג' פ' קלא'ך. ולפ"ז ג' לדטה' מימרנו לנו פ' יינוי מימרנו דלקמן, ו' מילוקיס
בדבר דלפטו'ה טפלו' חמוץ העיני' מויין, ולני מוק' עין לנו מויין צב' נריכס דטה' ג' נס' נטיל' קמחו עיליא פולחת
ס'ינו נ'ינו), וחון לעין מויין דלגי' נריכס מז' עין, וטס פ' עיליא פולחת טפלו' מז' לעין מויין צב' נ'ינו, וככפלס' ז'.

הגהות בן אריה

וודין דג' ימיס למד מלידת לו. ועכ"פ יה' לנו מנדמי סרמאנס', דפי' סלטין סטמן זבז"ג, הו' צעריטה נסכללה. ייב. נומוקפהה (פ"ז ס"ח) מלך דזרפה היה טולך הקמל שפוקדים, וזהו"ג מכמם דטוגן, ולפיכך מנוס טולן לנו ציקילין מס נקלע לפוא, וכ"כ שמולויס ע' נ"ב צו"ד וכצ"ץ קרי קי"מ.

לגנת הראשית אותן יב. באז' ח"א סי' שנ"ט כתב דט"ס הוא עי"ש. (ר"ב)

וּמְשׁ וּהֶרְאָבְּיַד כִּתְבַּבְּנָה וּכְזָבְּנָה. עֲמֹדוֹ לְקָמָן כְּמַמְגָן קָלִיָּה^ט נְקָם נְקָם
סְגָנוֹנוֹס דָּלָל הַמֶּר יְכָמֵל הַלְּגָן גַּעֲלֵיִם גַּר נְגַדְּלָה שְׁלָמִי יְלָוְן לְוָמָל
הַגָּאל קְדָשָׂנוֹ גַּמְתָּמוֹ וְלָנוֹ עַד שְׁעִיטָנוֹ וְמָה שְׁלָמִי רְכִיָּה דְּנִיָּה^ו קָלִיָּה^ז
וְגָמָנוֹס סְקָרְמוֹנָה לְגָרְמוֹנָה^ח סְוָל נְפִי אַדְדָנִי הַלְּמָלָה^ט מְפֻרָס שְׁלָמָךְ תְּמָמָנָה
הַלְּמָסָךְ גְּנָרָה^ט וּלְפִי נְמָלָה^ט צָסָךְ
לְלָמָנוֹס כְּמָנוֹס קָלִיָּה^ט. וְסָקָסָה דִּמְיָסָה יְסָקָסָה
לְמָמוֹפָמָה בְּסָסָה רְיִי^ט לְלָמָנוֹס הַלְּגָן דָּלָן
לְגָעוֹר נְגָעָסָה סְמָמְגָלוֹת הַמָּר קְטָפָלָה^ט מִין
לְדָלִיכָּל טְמִילָה^ט גַּר נְלָל חִילָקָן^ט מְסָעָן
לְמַודָּה רְיִי^ט לְלַמְמָלָה^ט מְוִיָּן^ט נְגָרָן קוֹדָס
טְמִילָה^ט דְּקָן הַוְּעִיקָּה קְדָן^ט מְלָלָן אַלְמָן
נְגָעוֹר וּכְוֹן^ט. וְגָרְהָה^ט לְיִסְכָּבָן דְּרָעָת^ט דְּגִינוֹן
סְיִם זְלִי^ט לְמִים^ט דְּעַקְבָּל^ט קְדִיז^ט לְכִינָר^ט
וְהֶרְאָבְּיַד כִּתְבַּבְּנָה וּמְשׁ שְׁתְּבָרָךְ
ג) בְּגִידָה וְאֶם לְאֶבְרָה
לְאַחֲר שְׁתְּכָנָס עַד צְרוֹאָה
נוֹכְרָתָן בְּרָגְלִיהָ וּמְבָרָכָת.
ז"ל כְּשִׁפְוּשָׂת מְלֻבָּשָ׀ה
כְּבָרָךְ וּחַפְשָׂוֹת חֲלֹקוֹה
ל:

קווטר טבילה מהו כי המכ דלן נגוע
שאנו עיקר עדין לדעתו חלון ודלת לדפי ספרה כמנה געלי סוללה סרי
גיטים דכיוון דהילוך טבילה גיר נון חיילקו ולידין כן שעוזם לדעת נס"ג ה למלה
אתה נגונך על פי עיקר סדרן ועוד סמיעין דס"ל "לדרי" פון דק' קה מנגנ
בדב' רטינו נכוונים ממבה סכמך וכן פילץ כי כפ' ג' :

ה' מילון ומפלגן וophysical ו- Saliva קרויו יכול נזכר דה קייל כטוטו געטלט
מאנדרין לנטולן. גמלן' ז' סאלו וומת נילא סטנקלין עוגר עטאנין קריין מסי געלן
(ז) ואם הם צלויין נוברתן. ונען כלערען מערכות: (ג) בשומדחת
בונטן גלומס:

ליליכא למייחס אלא מושם לבו רואה את העורה וראיה לדרך קצרה במא שדרדק
כתב שהיה רוחץ במים חמין שודכן של חמין להיוות בכל' אפי שיש לו מר
אישום הici כתוב חמין משׂוֹךְ שהחמין מחלישן והוציא לשותה מה שאין כן
קרים מ"מ וכור לדבר מיה איטתה: ונראה לי מה שכח הרואה"ש
גנ"ל בשם רכינו חם שהיה מכסה בכגד מטטה לבו לא שהיה הכיסוי למטטה
גלאבו ואסן בגד למלה לי והלא בחיבור זוועתו סגי נוראה ולאו דוקא
חיבוק ורוצחותו אלא כshedביך דיין בכח למטטה מלבד על גופו מיחשב הפסק
שליא יהא בו מושם לבו רואה את עורתו לפי טעם שכח שם רכני צרפת
כמו שכחתי בשם בית יוסף דמלקל בין כסוי ביד על לבו שלא היה כיסוי
למטטה מלבו ותעמו מושם הפסק, אלא הicy קאמר שהיה מכסה לבו בכגד
במיים שר"ל שרביבינו חם היה יושב מכוסה במים עד למעלה מלבו והיה
אנכensis הגבג בכגד חוף המים והיה מכסה את לבו למטטה במים. תדע שהרי מהרא"י
נזכרונות הדשן סימן י' היבא דין ורכינו חם הג"ל וכחוב והלשנו רכינו חם
שהיה רוחץ חמין והיה שותה היה מהכסה בכגד לבו שלא יהא לבו
ואו האת הזרעה עכ"ל שמע מינה שפירש דברי הרואה"ש הג"ל שכח שהיה
מכסה נגד לבו לא לטטה מלבו והיה לו לכחוב למטטה מלבו וו"ק. והשתא אווי שפיר
מכסה מטטה לבו והיה לו לכחוב למטטה מלבו וו"ק. והשתא אווי שירחוב
שרארבא"ד בעל שעורי דכהאי וגונא דטובל בנהר ומוקה לא מהני:

העיטה באין רצון על הטבילה בעורה עומדת רודרומה בחך המים ולא מערכות המים דלאו שדי עכדי אף שהן מחקכות רודעות על גוףן וכמוש שכחתי, פשיטא לפי מה שכתב מה' ר' מדורדי יפה רשלוחן ערוץ שלו לנושך התחלה סי' עד ס'יא) הטעם שזרען עכරין כדי לא יהא לבן הרואה עורוון היה מהני ביוק ורווענן וכמוש שכחתי אבל זה לאלה ייגנו ובאה לה'יכא לבה וזה את ערוזת והם שכחתי בשם ארחות חיים נג'ל דהואיל וערוזון עומרת מאור למטה אין לבן ועיניהן רואות את ערוזון ימי מושן האי חשה לא היו צדרכין לא עכירות מים ולא ביוק ורווענן ולא בדבש חלוקים אליל' החט' דזריריו לישיש חלק או עכירות מים משום מבוכו השכינה וכמוש שכחתי. וגם על בית יוסף יש תירוה קצת דאה דמצרך דהראדא'ב' דעכירות מים הביא הגمرا דפרק מי' שמות הנ'ג'ל דפיריך והה לבו רואה העורה ומשי' כשבכל למים ממשמע קצת מרבי בית יוסף דהינו נמי עונמא דהראדא'ב' וזה לתאה כמו שכחתי מיהו יש ליישיב דברי בית יוסף שלאל בכיבcia הגמורא אלא ולמדרין דהראדא'ב' דצטב דהמני עכירות מים למץ זה מגמורא מי' שמות וק'יל' מיהו קשה דאסן כן און הויה ליה לסחוט דברוי אל לפרש. ובטר אחר חיים שכיביא דברוי ובוי יונה בשם ונכני צרתת הנ'ג'ל קיצר פופוריוש על ذיך שכחתי, בס' שלוחן ערוך שם (ט'ו) וגמ' א' בהגדה הנ'ג'ל וננטנו מכשול וטווות להמעינים בקייזר דבריהם אם כוונו למה שכחתי. גם ראייה למזה שכחתי שכמה פעמים נזכר בגمرا ובפוסקים שלא בברוך ערום ולא כתבו הטעם מושן שלבו רואה את העורה קשה הא אכן רקנה ביכיסוי את לבו או בזיהוק ורווענן כמו שכחתי, והנהרא להענ'ג'ן זונרבך ברבנן דבבבון

ומ"ש הראב"ד (ופ"ש שענ"פ) והרא"ש שתברך קודם שתפשות חלוקה. פסוט מיטול מיטוס לכטיל עליונה מלוך: וומ"ש הראב"ד ואם לא בירכה קודם שפשתה תבורך לאחר שתכונס עד צווארה במים ואם הם צלולים נזכרתן ברכזיה וمبرכת. נק"פ מי קומו (נימות כ"ג) פון ייד לטגול ה"ס יכול געלן לנטיקות וילקוט מעד עילן מין סממא עילא וימכקה ווילט וויס לאו ימיכקה גמיס ייקרלו ווילרן גמליל (ככ':) ואילע לט ווילט אלט ערולא ומפני גמיס עכווליס צו דילען כלערעלן סמייכון ווקתני הו קמס צעלס סיי גאנליס מעכון זילגונס כי אעלן יאלט רוחך למ' בענוב:

וחתם

טבראי

ונופה נכסה בין הום שקיין אמי שישן ומcosa בטליתו על לבו על זה כתוב ומי
ברבני וננה דאס וחוק בדורותינו על גופו סgi בהכי אבל בעמוד הראשון זכרין
להיות לנו מוסרתו מכוסה משוש בדור השכינה בין איש אשכנזי כמו שכתבתי
משם מאה מהני חיקוק רודעותו על גופו להפסק אין לך לעזרה והלא העורה עדין
בכם מוגלה וומרת וק' ל': ואף על פי שרינו יונה כתוב זה האה דאיתמר שם
בגמרא ריד לטבול ולא יכול לעלות להחשות במים קודם שתגען החמה
מל' חיכתשה במים ויקירא ופרק בגמרא (כח) והוא לבו רואה את העורה ומשי רבי
של אליעזר שם רבו במים עכו"ין שנודמו באירוע סמכיתא ועל זה כתוב רבינו
ווכי יונה שם דר' ט' ע"א אם המים עלולין עיטה הפסקה מבדך ואמור רבינו
צרכפת שם חוק בדורותינו על גופו מהני כמו הפסק בגדי ומוחדר עכל'
הורי ממשמע מהענין ורק ארוחץ בנחר וטובל שם אפיילו הוי מהני חיקוק
רוודעותו על גופו, נואה לענ"ד דעל כרחך אי אפשר לומר כן דאס כן קשה
למאי סלקא דעתה דמקשן דקהשה שם והלא לבו רואה את העורה כי לא
עלתה על דעתו הרין שכיל' עלשות חיקוק בדורותינו ואם הגمرا לא ס'ל'
האי דינא לרבי צרפת מנא להו גומ' רבי אליעזר בשם רב' דחק נפשו לאוקים
מכה המשנה בעוכרן ברגלו?] משמעו וולות וה לי' שום חקוקה הלא יש חקקה
בחיקוק רוודעותו על גופו אלא מהוחרתא דגס זבני צרפת לא אמרו דין וה
מכה אלא בישן בטליתו או רוחץ נפשו בכלי וכחיה גוננא באופן של גוף מכוסה
וליליכא אלא ממשום שעדרין לבו רואה את העורה אבל בכחיה גוננא דrhoחן נפשו
בנחר ודאי דלא מהני חיקוק רוודעותו אגופו מטעם שכבתהו עדין העורה
מוגלה וועודת לפני השכינה ורבינו יונה לא ביביא שם לענין הדין ההוא דירוד
זורע לטבול בנחר אלא למדנו שחיקוק רוודעותו מיחשב הפסק ונפק'ם דאס רוחץ
נפשו בכלי או ישן בטליתו על דרך שכבתהו ודוק' וזה נראה לענ"ד ברור:
בשלהן ערוך בהגהה סעיף ב' שכבת ואם אין לבו בתוך המים רק למעלת
אי עוזר' דרך זה צריך לרשות דברי בית יוסף שהחייב דבורי רבינו יונה ורבינו צרפת
של הנגן' שם סימן ע"ד אדין מי שרוחץ נפשו במים וכו' דלא כתבו אלא למדנו
אי אין המים אף בצלילן שי' עד כאן לשונו ור' שכמו שכבת הרשכ'א שם
אה בגמרא הניל והלא לבו רואה את העורה ולא פירק נמי והלא עניינו וראיין
את העורה דהינו טעמא שם דעינוי חרוץ למים בראשות אחרת מה שאין כן
לבו שהוא עס העורה במים בראשות אהת עיי' והביאו ורבינו יונה שם
ונוגם בית יוסף וועל דרך זה כתוב ר' מא דהוא הדין אם אוירע שלבו אינו פרש ולומר שלא
הכחים הימים עס העורה דמויר אפיילו במים צלילים צרכין נמי פרש ולומר שלא
כתוב כן אלא חיכא שרוחץ נפשו בכלי חיכא וליא עס מגלה מושם כבוד
בפ' השכינה וק' ל': ואין להקשות הכלא דפרק בפרק מי שמצו ה'ן' ולה אלבו
רואה את העורה הוה ליה להקשות נמי והא ערומו וועודת וליכא כבוד
שכינה דיל' חדא מיניהם נקט ועדיפא קפריך. ואין להקשות ממה שכבת
הרא'א שם (ס' לא) שבורינו חם הנוגג בשוויה רוחץ בחמן צלולין היה
יברחה רוחצה לשותה מכסה בכבוד מטה לבו כדי שלא יהיה לבו רואה את העורה
עכל' מי מהני זה הלא ערומו עדין היתה מגלה דיל' דשואני הום דהיא
וירוחח רבל' ישאי ערומו מיליכא מגלה שרבי היל' יודה ר' בל' שבורינו ברי' תק

הנחות והארות

הו. אונן זה ממש לשונו ר' אלעזר אלא "במיט ערבניות שונות":

צ'אור הגר"א

שכחוב בפרק ג' – דברות ('כ"ג') – ודואק כשפנה מוחה בקרען (מעין ליקון כתין אל-ק'ט'ק'ין). ומכל מקום בחולקה שפירדי, כמו שכחוב באורה חיים סימן ע"ז טענ' ד', ועיין שם בהג'ה: [ג] תברך אחר גורי ואת הַמָּכוֹן ע"ז, עיין באර הגולה (אות ג'), וכמו שכחוב באורה חיים שם טענ' ב'. ועיין ט"ז (פרק ג') ושת"ז (פרק א'):

אוצר מפרשים

ואם כן **ל'יכא מאן דטיק' כר.** מסתמא שר החירוצים לא פליינ' אתיירין הא' לדיינ': דברי המחבר אפשר **'להתרשם** כן כר. דהיינו, כמו דברם אמורים שאם הוא לאחר העונה לצורכה לטבול בודאי, הינו דוקן של לא נועסקה באותיו המן אחר הטבילה, אבל אם נועסקה בו טבילה לזכירתה משוכחה דאן ציריך טבילה אחרת שני תולח אותה ב민 שנותעaska בו, כגון אם אומתור בר' של שלא היה עלי בשעת טבילה, מה שאין כן לא נועסקה לא מצית אמרה בר' לי **[כיזו]** שהוא לאחר עונה. אבל אם נועסקה כשאניה ומורה בר' לי לא עלתה לה טבילה: **(סיק י' אכ' כר.)** אבל מוצא כר. ר'יל, אף על גב דאם טבילה כלא חפיפת הגורן עלתה לה טבילה בדיעבד, **[הוינו]** ככלא נמצוא עלייה דבר חז"צ, **[אבל אם נמצוא עלייה דבר חז"צ]** גרע אם חפיפה נמצוא עלייה דבר חז"צ. והמת אפללו אם לאחר עונה שנותעaska באותיו המן תולח לא עללה לה טבילה, אבל בכוריא גונז גונז טבילה באלה חפיפת הגורן, אם נמצוא לו גופה דבר חז"צ ע"ג שנותעaska באותיו המן אפללו בדיעבד לא עללה לה טבילה: **וכן מהקון התוועות והאונדרה כת.** מכיו' אריה בדבלטן בלא חפיפת גורן עללה לה טבילה בדיעבד: **בשם ר'ית כר.** והוא חירוץ הא' הניל': **שטויף בחטון זר.** ר'יל, על כל הגורן: **כשלא** היהת שטוף טבילה כר. ואפללו עיניה סמוך לטבילהה אם לא חפיפה סמוך לטבילה צריכה לחוף ולטבול שם לא עיניה ישנה, כמו שכח בפס' ק' טיז', ואם כן אפללו חפיפה סמוך לטבילה אי סלקא דעתך לא עבדו חפיפת אלא במקום שער ארכורי לו היה למשח שם לא עיניה יפה בשאר מקומות שבגנוי ואנו והו והו לח' למירם ודריך טבילה אחריה, דאן להקל לעוניין בשאר מקומות שבגנוי ולומר דלא יחשין התם שטף לא עיניה יפה כמו במקומות שעיר, לדענין עין כ': **ומבאיו ב' כת.** ר'יל, אלמא דאם לא חפפה בשאר מקומות שבגנוי אפללו בדיעבד לא עללה לה טבילה, דהא קשיות הרין כד היהת, ובשביל והו הוכיח שדרון היה להשתטף כל גוף בחמי. על זה כתוב קאי אומצא כר. **ועיין ט"ז ס"ק י'יב** לתרץ קושית הפרישה והוב"ה, ר'ג' הולקים יש, תוך עונה ואחר עונה ואחר אחר. ומתהלה כתוב בסעיף י' **דא בטור עונה שחתפה טבילה אין ציריך טבילה** אחריה, אבל אם היא לאחר עונה ציריך טבילה אחריה. ואחר כד עונה אינה צדריך טבילה כר, אינו י"ל של לא חפיפה כל גוף בחמי. על כן כתוב אם לא חפיפה קודם טבילה אלא רוחק ממנה והבה, בגין שחתפה כל' אלא רוחק ממנה, והוינו אחר אחר, רבכחה גונז אפללו נועסקה באותיו המן לא מהני, ע"ש: **(סיק י' אמ' כר.)** וכל' שפ'ן. ר'יל, אם

ב' אוזר

ר [א] [בשפת] כה. עין הפסות רפסחים ד' ב' ר' ה על הטבלה,
וזומר רבינו חנאנאל ב'ו. וכן כתבו הרץ' [פס. א.] ורומכ' [רכמות. א.]. ודודא
לאחר פשיטה, דברען היך לטבלה, כמו שכתוב בסוף פרק ג' [דמnochot ה' ג'].
משמעות הנחנן כ' [ב] בשטיחת בחזקה. זאט לאן אסרו אף באשה, כמו

ענוה

עוכן ברגליו, ופרק הש"ס ותנא קמא והרי לנו רואה את העורה ומשיין סקר לבו רואה את העורה מותר: כדאמרין בסוף פרק פי שמות בו. אמר וכו' ואזה באששית מותר לקורות קריית שםunganה, עורה בששתית אסור לקריית שםunganה, דצואה בכטוי תלייא ערלה בעשתי אסור לקריית שםunganה, גין וכטוי תא עתך, והא מכטיא, אבל ערלה נהמאנא, דרכוב ובדביס'ם, גין וכטוי תא עתך, והא מכטיא, אבל ערלה בעשתי אסור לקריית שםunganה, ע"כ. ואסן כן הר דתלה והרומה עדות דבר אמר דאסור לברך כשהוא עוזם משום דכתיב ולא יראה כן אין היינו טעם אלא אין מוקם להוכחת הב"ח דלא כהארחות חיות, דמאי קרשא למאדי דסבירא לה דעגבות אין חכם משום ערלה וגם אסור לדבוי רואה את העורה לדרת הארכות חים לא שייך באשה, ואסן כן מאי אויר ישבת אפלו עומדת לישתר, הא ליהא, דבעומודת יש אין אישור גלוי ערלה דכתיב ולא יראה וגוי והא קמתחוין מה שאון כן בישבנה דפנעה של מטה מוכסן בקרען ואין ערלה נראית, ממש המכבי הוי אויר שפיר א' אמרין רב הג� דעגבות אין בהם משום ערלה, לא פרך אלא נימא ימרא דעגבות יש בון שפניה של מטה ערלה אפלו ישבת ליחס דעגבות מגולין, ומשיין בגון שפניה של מטה טוחות בקרען דגם עגובה מכוסין. וכן כתוב הט"ז ס"ק נ: גוראה לי דבמים צלולין וכו'. טעם המנהג שמברכין בימים צלולין בלבד, אך שנדרחו דברי הב"ח ואסן כן אין אישור לדבוי רואה את העורה, אכתי אסור גלוי ערלה להין אייל, כמו שכח הדריש, על וה כתוב ונראה לוי בדמים צלולין וכו': בידר לטבול' יתכסה וכו'. היכי איתיה, ייר' רבי אלעורי כו': והתנא דבריריתא כו', ר'יל, וכתנא דבריריתא היל: דקטני תכסה כו'. והא ודאי דמשום היכי צרך שיתכסה במים מושם דטלול או מלול ולהתקסטה ולקרות עד שלא תקין החמה יעללה וחוכסה ויקרא, ואסן לאו יתכסה במים זיקרא. ופרק הש"ס אה דקאמור ואסן לאו יתכסה במים זיקרא והרי לנו רואה את העורה, אמר רבי אלעורי כו': והתנא דבריריתא כו', ר'יל, וכתנא דבריריתא היל: איסור גלוי ערלה, ובמים צלולין עדין יש אישור גלוי ערלה, אלא ודאי פשיטה ליה ורכסי כו': וזה הילא רב' צד. קאי אמא פריך הש"ס והרי לנו רואה את העורה: מותר לישב בהן כו', גצל' ור'יל, ואפלו היכי צרך לשב בהן כו': לא פציג תחרות סתמא בר. וגם הנך סתמא מיט סכרי דלבו רואה את העורה מותר, והא דאסור בטללה ערלה מותר: עוזם היינו מושם אישור גלוי ערלה: דיבוק רושתוין מוהי בר' שישיה מותר לקורות קריית שםunganה, ודע, ושלשן חיבור זועתוין לאו דזוק, דלא בעין החוק ב' הזרועות, אלא בזועו אחות שמחבק על גוף החתח למו סגי לחיית הפקן אין לו ערלה, ולא הו למו רואה את העורה: אמריא לא משני כו'. אהה דפרק אמתוינן והרי לנו רואה את העורה: כתנא קמא דיש אמורין בככיתיא כה. ומייאו הש"ץ כה, צצ'ל: כתנא קמא דיש אמורין בככיתיא כה. ובמיהו הש"ץ בסמוך דתנו רבן מים צלולין יושב בהן עד צוארו וקורא, ושומרים

כיאור הגר"א

[ב'] [הנה] ויש אמרים כו'. חוספות שם (פסחים ז, ב' ויהי עלי) אף על פי כן אומר ר' יוסי כו'. אבל הטור עמור רוכך כתוב בשם ר' לכהלה כן. והבית יוסף [עמור רוכך ה' החותם] תמה עלי. ונראה שעתmeno של הטור

באר הימשכ

→ (א) גוחנים. כמו בפרק י' בפרק טרמי רמה נגה כנ. ה' נטה
טכניין לה ונוהים כנ. ג' טם עמו שגאנס איזק מוהין הפליג
המיהוקidis נאפקה צו נ' ט' טורה, ורלה נס' וא היליך דלאטיג, ה' ג' ה' נאפקה לאט זיס' פשטום מינוק זיס', דלון פפקע על נ' הא, עכ' ג'. וכן כט' ז' ז' טופ' פ' ק' ד' גאנז דילן מגילוט נטולס ומייסס חון נלייט, ומונגן
וועוגה פ' ג', עכ' ג' "ושל'ה" צער גהוימת הא' ק', הילט צילח, סור מרע ל' א'
המלה כתוב אנשי מעשה יהוירו לנשותהין שיטבלו ובורך ואחר כר
תבורי שנייה:

מכוסה, למד שם ולא רפרק אדים מעולם, ע"ש):

אוצר מפרשים

שכבה בהפסדה, שככו פסק ריבינו הגזול הרוכב'ס ויל הלכה מקוואות פרק א' הלכה ט' הטעיל פעמייס במקוה הרור וזה מגונה, ופירוש והקס משונו בשם הרוכב'ס נסכן וגון טעמן, כיון שארחה השכלה הדרשה כארוי רוכר שטכלה הדרשה (אינו אלא) להקר ואלא לטכלה, ואם יאנו אחרך אוכל בתרומה ישכון וטכלה לא בכי כוונת, י"ש, והוה בודאי לא שיר גיריה וזה ולפי השם רוכב'ס שטכלה מיל מוקם מוקן טכלה השינה לא לאל כלום הא לא לאל עשי עלייה דרכיה. וזה שכבורה הא וכלהת אין מעכבות. ואיפיל סמ נוחוק מפרש כוונת הגאנן שתוכנן בפירוש בטכלה אושונה אם שוזן נחן ברכן קומט הטכלה לא עיללה רק להיעיל [לאחוון] שוכבר ריניה בעי כוונת, ולאותו שיש אסור לטכלה (איפיל) העמייס, ואך לדחוין לאיכא רילפי הום השכלה לעיל ערלה לה בטללה והוא רום אונרא לאלהתלה דרביעי כוונת, מכל מוקם מהמא נפשך לעין כהנא אין עשו שם פועלו, ונזכר לעיל, קויל, ומכל מוקם האול ויצא דובר מפי הגאנן יש להלש לדובי, וכמושט שורבג יוקסיק ולוקסיק להרוכב'ס ווישו רוק דטלל במקוה פעמייס שאין בו ארבעים סאה וריך בעצמות, יעכ' (עניל פרננדי חזרה)

טחצית השק

לא נקט חקנאה דחובק משומן לבו וראה את העורה, על וה כתב מושם
בדמיים היו נמי תקנעה לגלי עיטה, ולכלך נקט יתכסה גמים דהוי
תקננה דשוה כו. ואין להקשות הא גם בכיריהו דתנו רבן מים
עלולין יש בהן עד צוארו וקורא כר' פריך הש"ס ותגא קמא והרי
לבו וראה את העורה, והקשי גם כן על הבהיריא דבוקמא בחובק.
אפאפלו אם המצא למר הדכי נמי בירחיא איכא לתורציז כמו שכתב
הש"ס מעתה, מכל מקום אמר לא הזכיר הש"ס כלום דאם באבי
דפריך הש"ס אבירותי ציריך לחוץ כן. אמן הוא ליתא, דאם ידריך
ההש"ס אבירותי והרי לבו וראה את העורה מעזירא לא קשה מידי
דרונקמא בחובק, דאי הני לא הר פלייג יש אווראים דעתיך לעברין
רבגלאי, רבגלא הני אין אסור כלל, גלויל ערוה ליתא איפילו מחוסה
בבמיס צלולין, וגם לבו וראה את העורה ליכא כינון דתקך וודעווין,
אלא ודאי דמיירי כסאינו חזק, ושפיר פריך והרי לבו וראה את
העורה כו: אף בצלולין כר. דקשה נהי דאין לבו וראה את העורה
ההההמים מסיקין בגין לעווה האיל ואין לבו במים, מכל מקום
איסור לנו ערוה איכא, על לנ הרצץ הדרישה כר: בריך פטבו
עריך ר"ל, ועודחו בירחיא הדרשא, בין מה שחכוב על דברי האורתוזה תימס
שיטמן עריך כ' ובין מה שכוב על דמיירי ברוחן בכלי, דהה
מייריבי ביד לטבול, אם כן על כרכח לא מיריבי בכלי אלא
ההדריא לדורכתא דאסור לנו ערוה איכתי איכא. אלא ודאי
ברפרישתא: דעכברן פטומן ל'כו כ' ר"ל, והאי אין ציריך לפреш, סמן
אסונגיאו ושם' דסוף פרק מי שמתו, רמאיה טעמא קאמריו החט יש
אווראים עוכנן ברגלוין מושן שלא יהא לבו וראה את העורה: בקייזר
דריריהם כ' דאי מיריבי ברוחן בכלי הוי להו לפרש:

הזהריך לדוחך דרבינו יונה כת. ר'ל, דחדא קושיא מתישכת באידין, מלשום הци לא איסור לבו רואה את העורה מכל מקום יש כאן איסור דאיין דאיין לאיסור לבו רואה את העורה מכל מקום יש כאן איסור כליל עורה, והזהריך לשוני רבכערוין שנן דאיין כאן איסור כליל דכלעריא סמיכתא דמי, התא רכתיב הר'ר יונה דמגניה חיקוק (זרעוניתיה) זורעוניתו ולא אש לאיסור גלי ערוה, קאי אווחץ בכלי רהור הפלוי בכמו בוש להגורף ואין כו מושם גלי ערוה, אבל הכל מקום יש בו קושיא דהערורה מוגלה ועומדת. הטט"ז ס"ק ג' חולק גם על הדין, וגם בכיויש בכלי אייכא לימיר גלי ערוה, דהא הוא עצמן רואה ערוה, ולפי מה שכתבתי ניחא כו. ר'ל, דברי הרובינו יונה שכתב ע"ש: ומטהני חבור רדים, דעתו גלי ערוה בלאו הכא אין כאן, דכמ' פולין ליתא שם גלי ערוה, משום (הא) הילך נמי פירך הש"ס קושיא זו מטניתן דלבו וזהא את העורה, דאליאו איסור גלי ערוה איינו שמכסה במיסה אפלו צלולין. ואן קא דחדא קושיא דהערורה הדריה לזכותה אמר לא ממש אמתניינין דמייר בחבוק זורעונית, כל זה כתוב והוא דלא משוי הש"ס כו': דבאים גלי ערוה, אבל כרמשני בעכערוין שו באמת בmiss שלחו כי, והו לא צרי תקנתא אחריה: ע"ל התנא גופיה כת. ר'ל, נהדי דהש"ס אצטריך לאוקטמא דבעכערוין שננו מכח המתניתין ודשמע דבחקנתא דיתכסה במיס טגי משום לבו דרואה את העורה ומשום גלי ערוה, אך על התנא גופיה קשייא אמר איינו

ולהתחל לספר ביום חמישי. וטעמי היה, אפק-על-פי שהרומה הרשן (ח"א ס"י רמ"ה) והאמיר שלא להתחול למספר עד שיש לראייה, ואנו חומר מתחמיים חומרא על חומרא אף שלא שמשה קודם ראייה. מכל מקום במעשה לא רצתי להחמיר, כי הוא חומרא דאיתו לורי קולא, כי אם היה מתחלת למן ביום שיש לראייה, או היה בא ליל טבילה כליל שבת אחר יום טוב, ומוטב שנגיה חומרא הנוכרת לעיל כדי לקרב לטבילה לחפיפה, והתובל כליל יום טוב, וראוי יותר להשגיה על זה מלחשינה על חומרא הנוכרת לעיל. ובפרט, כי כבר נודע מה שכתב הבית יוסף (ירוה דעה סימן קצ"ז), רלית רחש להא דתורמת הרשן, ואשה תתחול ביום ה', וכל זה כמשמעותה קדום שראתה, ואם לא שימושה, אין צריכה להחמיר ארבעה ימים אלא מעט שימושה. והגמ' שאנו חומרם בחומרא על חומרא, מכל מקום בנדון זה יותר טוב שלא להחמיר.

שפב. בשולחן ערוך (ירוה דעה סוף סימן קצ"ז) (סעיף ה') כתוב, ואם עבריה וטבלה בשביעי ביום, עלתה לה טבילה. אבל מהרייל (הלכות טבילה) כתוב להחמיר ואפלו בדרעדה, והכי נהוג.

שפג. בכ"ל سور מרע בעניין קדושת המעוור, שייך להודיעו נס בן עין אחד, המחבר בריש סומתא (ב' ב') והובא בטדור אבן העור סימן קע"ח, ויש בני אדם שאיןם נוראים בו, ועליהם נאמר (אבות פ"ב מ"ה) לא בור ירא חטא. אמר רבנן חנינא מסורא, לא למא איתא שם (סוטה ב' ב'), אלא מני רבי חנינא מסורא, לא למא איןיש לאשותו ביום זה אל תיטורי בהדי פלוני, (ופירש רשי"י, לא למא אינייש, אפלו בינו לבינה), רילמא קיימת לנו כרכי יוסי ברבי יהודה דאמר (יקניא) [קניא] על פי עצמו (ומסתורא) וליכא האדרנא מי סוטה למבורקה וכא אסר לה עלייה, עד כאן. ויען שמעתי קצת עשו כן, באחוי כמכור וככזהו.

עד כאן רשותי קצת מעניין سور מרע מקדושת המעוור. ועתה עת לדבר מועשה טוב מקדושת המעוור.

שפדר. עניין הוווג כשהוא בקדושה ובתרה הוא קדוש במאהר, מעורר למעלה, מתקדר מלמטה ממעט מקדשין אותו מלמעלה הרוכה, ומקיים קדושים תהיו כי קדוש אני ר' אלחנן' (ויקרא יט, ב). כי כל יווג הוא מען יווג אולם והוה הנעשה בצלמו ודמותו יתרברך, כי אנחנו ישראל נקראיים ארים (ינמות ס"א), כי אנחנו ארים ממש, כמו שאמרו רבינוותינו זיל (שםות רבה פ"ט ס"ג), וזה תלה בשערו וזה בעינו וזה באונו וכו', כמו שהובא המדרש לעיל בהקדמה (ריש אותן קדושה אות קתנה יא). וכשעוטק אחר כך בפריה ורבייה בקדושה ותרה, או מרביה הדמות והקדושה מתרבנה, ועל דבר זה נתקנו שבע ברכות כפי אשר ביארים בספר חולעת' י"עקב (סוד ברכת

שנוז. טוב ליהר מטומאת משכב ומושב של נהה אף בomin ההו, ולא מאשחו בלבד אלא מכל נהה. וכן הוא בהשיבות רבי מנחם מרכנאטי (ריש טהרה) סימן התקפ"ז וזה לשונו: טוב הוא ליהר אףלו בomin הוה משכבה ומושבה של נהה, כדי שלא תשחכח תורה מישראל, ואפק-על-גבן. דמראויריה עשרה משכב ומושב כל זomin טבלה אףלו לאחר שבעה ימי נרות[ה], רכתיב (ויקרא טו, ל') י' והדודה בנהרתה, תרה בנהרתה עד שתתובל במים (שচט ס"ב). בomin הוה כיון ואינו אלא זכר(ז) בעלמא, כיון שהחיצה אחר שבעה ימי נרו(ה)הה במים שאובן, אין (מורחים) [מתחרקן] ממשכבה ומושבה [וכן המנגן], עכ"ל.

שפכ. מחלוקת, אם טבלה בomin מצוה או לא, וכחוב לשונו: מכל מקום נראה, שם בעלה בעיר, מצוה לטבול בomin, שהרי מצינו ביהושע שנענש על לטבול [את] ישאל מפרייה ורבייה לילה אחת (ערובין סג ב'). ואם הדא מתהරת מלטבול כדי לצעיר את בעלה, עכירה הוא בידה. וכחוב בספר הוחר (ח"ב דף ק"א ע"א) בעניין סודות ההוא סבא, שההשה העושה כן, גורמת כמה רעות בעולם, בר או אישו לא חייש ולא אשכח (לדין) [לא] שא, עכ"ל (הבית יוסף).

ובכ"ל זה, אותן הנשים האומרות לבועלן: אם תקנה לי זה החכשיט או מלובש זה, עשתה כן, שהוא עכירה נדולה אףלו הוא דרך צחוק. ולא בשבל מצוה בלבד, אלא תמיד כשאינה נשמעת לו עד שיישחה רצונת, או היא נפש חותמת במאור, ודבר זה מוחר גם כן בתשובה רשל"ל (סימן נ"ט).

שפט. מטעם הנזכר לעיל, בשבעלה בעיר הוא לטבילה מצוה, התורתו לאשה לטבול כליל שבת שחל השעה באב בו, מאחר שרוב הפסוקים פסקו להתייר, אף שרמ"א בהג"ה (בשו"ע או"ח ס"י חקנ"ד ס"ט) כתוב לחומרא, מכל מקום מצוה. אני יש. ובחיותי חופס ישיבה בקרתא קדישא פראנקופרט, מצאתי מנהיגים ישנים, וכחוב שם כדרבי, שאשה חטבול כליל שכח בחשעה באב, והנאנן.

שפז. בברכת הטבילה יש מחלוקת (ראה נטור י"ד ס"י ר'), אם האשה תברך קודם הטבילה או לאחר שתעללה מהטבילה. וראויו לחסיד מאנשי מעשה, שהנהייג את אשתו כך: לאחר שתובל כל גופה פעמי אחת, העשה הכרוכה, ולאחר שתברך בטבול פעמי שנית, וכשה העשה קורשה יתרה, ותהייה יוצאת גם כן לשני הדורות.

שפא. מעשה כא לידי, באשה אחת שהייתה يوم רביעי לנחתה, אבל לא שימושה עם בעלה בלילה שקדום ראייה, והתרתיה לה לבוש לבנים ביום רביעי,

משזה יתקשו ובכפנש הילכךן לן אף קיט כונא, מ"כ"ה חור וטובג'ן למילוי
כונא, אף כל מ"כ"ה גענערות טענאות, וכלהמת צלי כונא הקטנהו
טמלהות, ו"כ"ב בילקה לדעתם סרכט"ה דלאס כבר צלה נטימה
חוורלום וטובלט ק"י מנינה, אף כל כ"ז שלג צלה לפיטהן אין כוा
טטס חצק, ואלי היליג פקטוט והויה בקנאה רמי"ה (ספ"י קל"ח)
טילקה הפטוגנט בקנאה צוילקה מן בטינילה גראר טעהו חורום
טוטולגה וט"ו מטוס טכ"ז, טלאי פגיעה נטיטה אין טוס חט.
ולא הילכך ממע"כ רעדיך קטוטס פ"י היליכ"ה גראר גראמ"ס
וז"ל היינו בדור, וגוויז"ל געמאו סייס בז"ל זז וכלהמת
גדעתם גראמ"ס ז"ל קרי אין בדור טעטס בדור בס ברעטוו ז"ל
טטמ"ר קטוטס מטוס סלאטמ"ר היל"מ גמו"ל כל' מקורות (פ"ה ר"ט)
ללא"ה דמייני גענין כונא, אף נט"י הילכךיות מוקחות (ספ"ג)
בנטנילו הילך נטינו גראט"ה וז נט"י מיינ' בילקה כלל ומוקטן דקי'ו נס
טטטנילו הילך דלך נטינו כונא, אף עיר טעס ודקוןן למקויה
הילך מהלכה ט' היל"כ דהין הניות נכסון פיטט כלל הילך גנוּך
וועט"ה סמך לה הילך נטוט ווועגלו כו' וזה וטוטג'ן ב' טטמיס
ה"ב"ז מגנס טו מטוס בילחה דטביבה סילחונא לא קיס כידין
מלוחה טעס קאוחו גאנן זטאליך דרכ' חוין וכחומה וויס נטחטט
בטטסות זו טרטט נטאמ' זו יונדו לוי חדד דהילכלן גטומלה,
וועט"ה בילקה לצענלה הא ביל' נטיטה וחומרה וטוטג'ן וילל נטוח
ללו'ו חדד נטטטה נטיטה וויס קנטילאה כידין מארוח מעס:

גַּפְתָּלִי צָבֵי יְהוּדָה בֶּרְלִין.

אתכטנץ

וזה גוף ובזה גוף אלהו ל' פ' 'המסכות לארכמ"ב ס' ט' מקומות קלקין
תל' פ' במסכת ברכות וכארלה רקיינו לרפהה ובזה סינין דקלני
כארלה חיינו מזון, וסחמה מתן צין כלו צין מוקלטנו, נס נ' חילך
צין ו' סכנה ה' נ' א' ה' נשלטס ח' ח', וכזה מזוהה. הטעטס אהלי
אלון מוקפיד ברכות יותר מגבל והקן, ולל' כארלה מגולגה אלון מזוס
נדנלה י' וכטולה מכך"ב כל' זוקן, כי מזוהר במסכתה דמקלעתה
הארלה ח' ח', אלון נתעטם המתלה לארמ"ס י' וזה מזוס והארה"ד.
יעוזון חזר בגות' ח' כ' כי מזותם שלוי מוקפיד ונשיטה וגוניות
ההטער נידון בפ' ע' ס' ל' מסוס ורשי רביה. והנה נראת שארכאי"ה
ל' גדריהו ל' הטער מז' ז' כתהור, סדרי כחט טעמי סוגים זה
משום דברין, וה' כ' קאס שלוי כתיר כלל, והואלו אין טוטח חזר ג' כ'
אל גנון אלג' ז' יעד בפטנות ריש נס' שטוטחן מוקלעות וחן
יזוחות בג' פ' כדין הקב' שלינה יולגה ל' נז'אר לטוטלא ומחל האלי,
טערמים ומתקננו נ' פ' כארמ"ס' ונס נ' יעד ז'קו רפואה,
ווחמיין ז'קו מנטה ז' , חכל חיינו אלון מלהה חמוץקמת
ה' הצעיר :

סימן לו

לכבוד הרב וכו' אברך זופראן.

ל עז מ"ה זקניאל מעכ"ה בטבילה נטס הרכה פטמים, ולדעתה
הarmac"ס הסור לטבול אמי פטומים הפליו במקוק גולgas יותל
מכחיטר ו' כ' לביב"ז הטבילה שיחצנו למס טובלה במס עז אלון
שלג קוול לי אס לאCKER ואס יגע כמלומה וקדושים יסוי סכונין
דלאג בשו פונס עכ"ל הרכ"ס ומוה נטומול מעכ"ה ה' כ' לפ' דעתה
הרכ"ס ה' דפסק וטבילה לטבולה ליריכ כונה וגאנט הרכ"ה ס'
ק' כ' עז' וס' להחמיר לטבולה ה' כ' עליה על עתמו דיק למוחות
מלטבול הרכה פטמים כמו טבולה לו מנגג נסוי טיז, וגאנט הפלין
נימול דיס צוס חצץ וקיינו דמלה חטופה מקוקות לטובלה פטמים
ס' מונגה, אין למוחותcosa הרכ' כדר' בבלוט (לו' ג' ב') לעניין
דמגיאו קורואף אהט גטפט וכופלה ס' מונגה, מגונגה הו דהאי דמגיאו
לען מטהקינן לא. ולג' עוד אהן נסם' ד' פ' בטמחייל גאנטס
למרחן חנייל הקולר ב' פטמים וטובל' ב' פטמים ק' מונגה,
ויל' ס' דפ' הקולר ב' פ' היינט הצעריה נטל' פ' הטעטל' ב'
לען למוחותcosa כמו זק' ס'. הונדרה שעיקר איזו נטל' פ' הטעטל' ב'
פטמים סיינו טיל' מזוקה, וחוז וגאנט לטבול, אהן כ' צטומוד
בזים אין צוס צוס גנאי כלן ומדע אקלי לדעתה הצע' ט' בס' ר' ה'
ס' ב' דגדעת הטו צמייל' בזוקות מלטמאו, עז' או' צט' ט' ויל'
יטובל' בז' ב' פטמיםcosa האה' וס', טבלו' צו' צנסיס זא' מהר זא'
ע' ס' סליגלו' כל' ולחובן וגונות בזיס האני בטומולמו זא' מונגול'
רפ' צנסיס זא' אה' אין הפה' דסלאט טומוליס בזיס וטובל'ס אה'!
היל' והארהון טבל' ויל' וויל' אה' כה האני לטבול, עז' מטיס אה' ג'
רטוד ורגלו' צל' פלאטן בזיס, ומזה מוכן פ' הרכ'יך ויל' וטובל'
בו פטמים צזה אה'! דמתטען לדכבר יאל' וחוז וגאנט לטבול ומכס' ב'
לדעתה בטול' דפסק דלאס רגלו' הארהון וגונת בזיס סטלה גס לאאנין'
פעריטו דטמאותו מטבולה פטמים הו' מא' כ', ומוה נגן' דנס
לדעתה הarmac'ס דמלפרט הטעטל' הפלין בזוקות גולgas אין ליסור
ומונגו אהן בזולען סכדר' יאל' וויה טופק גאנטרות זו טיס הרכ' פצל'
לטסוק כטמאות, מטה' כ' צטומו' בזוקה, יוניד עליו' רעו' דמס'
ד' ה' הקולר ב' פטמים דמפלט' א' לדעתה הarmac'ס דקוראל' פטוקול'
פסוקה ויל' מיל' ק' הטעטל' ב' פטמים קיינו' שכב' יאל' מז'
כטבולה, ויל' כ' צטומו' בזוקה טערין בטבולה פה' טופק גאנט'
旃גנינה (רו' ט' ה') טבל' וטל' כ' צענד רגלו' בזיס הפלין גאנט'
נדכ' כל מזוק טמו' לדכ' חמוץ, ויל' חמץ טעמץ דרכיב' ס'
לדעתה הarmac'ס ז' ז' דיחטנו' בזוקה טובל' אהן לאCKER ואס יגע כמלומה
וקדושים יסוי סכונין דלאג צשי' כונה הולראה צטילו' שטוח וטובל'
למה חוז וטובל', אהן מזוס שלג' כוון כהאנונג' מ' ס' טובל'
בזוקה נגמורי' וס' בזוקה לאטסום בטבוקום וטמ' ס' קוז' וטובל'

ו' ז' מ' המובהר הוא לבודח בכל יומם, ³⁸⁶ אך מן המובהר הוא ימי הספירה מז' ימי הספירה מז', ³⁸⁶ וכן שים ההפסקה לא עלה למינין זו, גם בראואה יום א' בשחרית ההפסקה לאalter בלא יותר כל אותו יום טמא הוא, ולא תעשה אותו יום ההפסקה שחוותק יום וראשון מעין פתוח ורמים חורין לה, אלא לאחר הווא יהיה יום ההפסקה, ומיום ג' ואילך תתחילה לנמנות ³⁸⁷

כג. ומדיני הכתמים כל כתם שהוא בගרי
טמא הוא בראה גמורה. ואם הוא פחת מכך
אם נמצא מהנור ולמטה טמא מוחgor ולמעלה
טההור, והוא שלא פשטה בגדיה או שלא עשהה
שום דבר שתוכל לומר שם מקום טמא הוא

בד. והמובחר הוא בחיפוי שתהא ספוגת-טבילה, אם חופה מבצעי' מה שעשתה עשויה, ובכך שזההר לבתי הגז בתבשיל עבה או בכל דבר החוצץ משעת חפיכה עד שעת
382 בבל-בל

← לה'ת ומדייני החיצינה לא טוב היה האדם מהמיר יותר מאי ומחפש אחר הספיקות לפסול טבילהה בדבר הקל, כי אם כן אין לדבר סוף, אלא אחר שהפפה ראשונה בסמרק והפפה ורhzתא כל גופה בחמץ ונזהרה לבלתי תגע בשום דבר חזץ, והתעשה טבילהה בפשיטות איבריה וכל גופה,³⁹⁰ לא יכנס אדם דרשו בספיקות החמורות אשר אין לה קץ וטוף, כגן עצמה עיניה ביחס קרצת שפטותיה ביחס³⁹¹, ומשאר הספיקות כי מי יכול להבחין בין עצמה ריוור ובו נא עצמה ביטוב.

תולה ושב לאדוני האדונים שלמנו הלבות
נדיה הנוגות באלה הזמנים, בדברים ערבים
ונכונים לוקטו ממאמרי חכמים הקדומים וכובענין
שאמרו ³⁹ דבר זה נפתח בגודלים ונסתאים
瀼וטנים.

חם ונשלם שבת לאל בורא עולם /

377 וורדים מ-ב, שבת סה ב, בכורות נה ב, טור
וישועי סי' דא סעיף ב. 378 מקאות פ"א מ"ז, ועי'
רבנו שבת שם. 379 נדרים טט. 380 עיי פדר
פ"ח מ"ט. 381 טט א. 382 ה. א. 383 רבשין
יג ב ימי לבונן התה. [ג'] בחדושין
ה. א. הגדראי]. 385 סח ב. 386 סט א כרב
387 סח א, ועי' טור קוז. 388 ונחבר בפרק רבינו
389 ונחבר לעלמה בראש הפרק. 390 ראה לעמלו
ברם זה. 391 עיי טט א. 392 ב"ב קכח ב.

טג. ח' התוחוב באדם בומר שנדראה החזק³⁶⁸
 לפיכך איש שנכנס לה קוֹץ ברגילה לא חטבhol
 עד שהעוקור אותו בכדי שלא יראה ממנו בחוץ,
 ככלומר שלא תרגיש בו וחקפייד פליגן.
 יג. היו רגלייה משוקעות בטיט לא עלתה
 לה טבילה³⁶⁹, וכן אם היו צוררות וקסמים
 בסדקי רגלייה לא עלתה לה טבילה³⁷⁰, לפיכך

לא חטבול אש עד שתבדק מקום רגילה מן
הטיט וכן לא חטבול במקום שיש שם פחד
נפילה ³⁷¹, או שבועה מן אדם ³⁷², ואם טבלה
לה באלו עלתה לה טבילה ³⁷³.
יח. כיצד היא טובלת לא עומדת ולא שואה
יוטר מזאי, ואינה צריכה לפישוט ידים ורגלים
לגמרו אלא בדרך גדרילתה ³⁷⁴, פותחת זרועותיה
וירכטה מעט שטאה נראית כבורכת לביות
הסתירם, וכמנקה את בנה תחת הגדד, וכאוורגת
בעמרים לבית החמי ³⁷⁵.
יב. כמו שהיא מטבילה מטה מטה, תזבובת מטה מטה, מטה מטה
בעמרים לבית החמי ³⁷⁶.

ט. צריך ליהו בסביבת הגותה של מטבח בהן בשעת האghostים ולא בזמן שגדלים מחמתם של הלגים שונפשו. שאין המים מטהרין בזוחליין אלא המען בלבד⁴⁷⁷, אבל המעין שנטענברבג הנוטפים עם הזוחליין לא עלהת בהן עד שהיור רוב מימיין מן המעין⁴⁷⁸.

כ. כך אמרו חכמים אין המים מטהרין בזוחליין אלא פרת ביוםינו ניטן בלבד⁴⁷⁹, איציל⁴⁸⁰ בנהרות המכובין⁴⁸⁰ שאין טובלין בהן אלא בשעת השרב שלא יתעורר בהן אלא מן המעין כא. דיני המקות הקשר והפסול ודרכם בטילה

ומשפטין הצביעו אין כאן מקום פירשון, אבל הדברים שצרכין בני אדם ליהוד בהם תמיד וללטדים בתוך ביהם בכל יום הן שכותבי בכאן וכאן כב. הבדיקה ביום ההפסקה מבצעי³⁸¹ בדיקת יפה בבדיקה חורין וסדקין יפה יפה³⁸², ותחילון הולוקה³⁸³, ואין בדיקת יום ראשון מימי הספרה³⁸⁴, ובבדיקה יום חמ"ז בענין זה בבדיקה חורין וסדקין, וכי לה בבדיקה יום ראשון

הרבבכים פ"ב הדיא, ודלא כדושב"א בתורה. וב' ש"ז
סעיף כה. 368 מקאות פ"י מ"ה. 369 משנו
מקאות פ"ט מ"ב. 370 ע"י נזה פ"ו סעיף באשה לא
חטבול בוגלה, וע"ש פ"ו ב שמואל מכזי וכוי ברשות
מן היטי. 371 ס"ו ב אשה לא העמוד וכוי משנו
דביעת. 372 שם כפ"י רוח שלח חטבול בוגלה.
וכ"כ ברשות"א טורו רש"ו עסיף לא. 374 ס"ז
כ"ג המשנה נעים פ"ב מב, ועי' תורתם וכמיניהם
375 ועוד וונזים שם וועז"ש. ש"ז פ"ז ס"ז
376.

יש בה דבר חז"ץ בטבילה. ועוזרא ובית דין מקנו שמהא האשה חופפה בראשה ³⁴⁴ וכל שער שבבה מימים חמין ³⁴⁵. ב. דין חפיפה זו רוחצת ראשה וכל מקום שער שבגופה במימים חמין ומסركת אותן, או מפשפסת אותן בידים יפה יפה כדי שתתיר שרורותיה אם היה הדר קשור ³⁴⁶. ג. גבר בר בדור גוון ינשראל לשלוחותם גל גוון

הבר, בדור השלישי שבספר שמות אמרו: «...וְיִשְׁעָרֶת אַתָּה כִּי־אֵין
יא. תננה שערת בפי קפזה ידה קדצת
שפומתיה כאילו לא טבלה». ³⁵⁸

יב. הרצונות שבראשי הבנות חוותות ³⁵⁹,
וכן לפולחן שחוץ לעין ³⁶⁰, וגדל שוחק למכה ³⁶¹
ורטשיה שלליה וגדיל ³⁶² צואה שלל הבשר, בזק
שהחת גזבון והטיט אפליו נגד הבשר, וצואה
שהחת הצפرون שלא כנגד הבשר הרוי אלו
חווצין ³⁶³, לפיכך וגנו שיינו גנותות צפראנייה
בשעת טבילה מפני שאינן בקיימות לכzon. כנגד
הבשר ושולא כנגדו ³⁶⁴.

ג. במנין בעשרה שופחות כדי שיעללה להן כל
הגוף יפה ³⁴⁷.

ד. לא תחוך האשה בנתר ולא באهل וכיוצא
בזו שון מסובכין את השער, ולא במים צוננים,
אלא בחמין שמתירין את השער לטבילה ³⁴⁸.

ה. היפיה זו צרכיה שתאה סמוכה לטבילה,
הופפת בליליה ווטבולת מיה, כל שביבולה לסמור ³⁴⁹.

ו. נודמנה לה טבילה כבלילי שבת וית' ט
הופפת ביום ווטבולת בליליה אפליו היל יט

בעבר שבת חופה בעי"ט וטובלת בלילה שבת, מפni שא"א לחוף בליל הטבילה, ולא עכbo חכמים שימושה מפni סמכות החפה לטבילה.³⁵⁵

ג. אעפ"י שחותפה ביום וטובלת בלילה בודקה כל גופה יפה סמוך לטבילה שמא ירא עליה דבר וחצץ.³⁵⁶ בדקה ביום בשעת חופה ולא בגדדר לחוטלתה בלילו. אם שמרה עצמה

יר. טבעת שבאכזבאותיה של אשנה והצמידרים
שלל ידיה אם היו מוחדרין חוץzieן, ואם היו
מרופין והם נכנסין בינויהם אין חוץzieן.³⁶⁶
טו. היהנה חברתה אחותה בה בשעה טבילה
לא פולחה לה טבילה עופיע³⁶⁷ שרפחה ידיה עד
שבאו בהם המים, גורין שמא לא תרפא, ואם
הריחת נחתה בםים עללה לה טבילה.³⁶⁸

356 סו ב רם' מקוות פ"ב ה"ה. 357 ספ"ב רם' מקוות פ"ב ה"ה. 358 רם' מקוות פ"ב ה"ה. טור ושו"ע ס"י קצץ ה"כ. 359 שבת גז א. מקוות פ"ס מ"א. טור ושו"ע סע"ב. 360 סז א. מקוות פ"ס מ"ד. 361 מקוות פ"ס מ"ב. ר' רבבי פ"ב היין וראב"ד שם. 362 מקוות שם מב"ב ומ"ד. 363 בטור ותוה"ב ושו"ע סע"ב. 364 משנה שם וטור שם. חותמתן מקוות ספ"ג. 365 ערובין ד ב. נהגה סז ב. מיעוטו המקובל וכו'. 354 עירובין וטור שם. 355 עירובין ג. ע"פ סז ב. ועי' ר' אשנה גזה בשש הזרא"ב והתוספות. 366 תוס' ס"י קצץ. 367 ר' רבשי א"ב ה"ה. ר' רבבי מקוות פ"ב ה"ה. טור שם ושו"ע סע"ב. 355 מ"ב משגב מקוות פר"א. גדרתם כ"ב בער"ג וטור שם. 354 ב"ק פ"ב א' ושתהה אלה חזופת לטובלת. ואורייתא היא דתנית ורוחן וכו' אמרדי אוורייתא לעזינו ואתא עזרא תיקון היפטה. 345 ב"ק שם וחוס' שם. ועי' ר' רבנו כאן סז ר'יע"ב. 346 כל דברינו הוגבא בטור ס"י קסט וועי"ש מה פרושות בוה. 347 ב"כ הראשונים בשם היר' שמיה ועי' נודה סח א' וודוי חנות וכו'. ועי' ר' רבנו טז ב סד"ה היפטה. 348 סז ס"ב. 349 סח א' tack לחיפוי טבילה וככפי תוס' שם. ועי' ר' רבבי ממקוואות הס"ג. 350 ס"ב. טוש"ע ס"י קצץ. 351 וכ"כ הרשכ"א בתורה"ב והדר"ג. ושו"ע ס"י קצץ. 352 ר' רבשי א"ב ה"ה. ר' רבבי מקוות פ"ב ה"ה. גדרתם ס"ז א.

הדויש אנשי שם

אור הלבות נרה רוע

משלטמא אשר שבועים אחד אדר ווא בדמיטש אבי לכתן דהט ווא חיא
טכ בדי' לדיה אבל הויא דס ניקוט דט בעניין ואיז אדר הויא ואיז דלא טומאת דבה
וואז טב' ניקוט דט בעניין ואיז אדר הויא ואיז ספק לאו והויא פאל לאו מודר
טומא רחובאן לון לוב ראנר מעין איז אדר ווא ובשי' רס לדיה רויי טומאה
טומא גוועס מושבאה מקי' שפי' (רכב) [רכב] אברע טורת עלה
טמי לזרה שאניא וואה בגין טומאתה בגין ניקוט טל ותחה ואיז ערוכה לספור
קקי' (ווער) [וואר] שבועים אמר רבא בגין אמגנא לה דכל דאית לאויה טור'
טומאי ליעלה דתניא ואיז מהדר כי' עיר' מרים לא פליין אקראי' וכן איז'יב
טומאי' איזה טקא' וטורה מבוז' עיר' לרינטס לא פליין אקראי' ואבי' מירז'

קוקן מבסס נא אמיאן לה איכיאת דמליג' בבריתא דבנא פון דברה
וילען ווין האשבען תניא ויליג' היליג' אונט לאיליג' ר' מיטס' [ח' ח']
ברבר מוליג' קאמער בהדיין ערולה והה' ודזה מצ' לאיזיג' ר' זידיא צינאה מלאר
בכתר ריקודים לרעל' אונט לה אונט עילין אל' ואיזה מיטי לה הוה מוקי' י' נ
הה' ריבא נמי' כ' אעלער ובמשיען לבקע בשמעיען סל' בריתא תחרותי ע' מ' ג'
על' שונן ותשובה' ווישוא ליפרשו בון' אובי' ובון' ריבא דרוויז'ו מאן סבר' ג'
נדבמאקן דס' באסמן דעלין ואיליה ר' מיניג'ו רוא דפליג' קושה לפדרשו
דכי דינ' מון אונט לה מובחה לא מלחרה דזילין ואיליא לא פאליג' ר'

שברת דאן עולין אלא אית מונה אלא דברת של חדש ר' יוחנן ר' ישמעאל
אית באלה בונגה מצה אבל הא פשענו לנו ראן עולין עיר אמר ר' יוחנן
שבע עליון היט ובו רגנא בריה דרכ' יושע וטכטכ' ר' יוסי ר' יוחנן ר' רות
לא כלב שפורה של רב רוגנא ר' רודר וליד ר' רודה ביה סוכר נאכבי דאמר
זון עולין פררך בסגנין ברשותו ובו ר' רוגנא אמר משא' אשר מטהני
אליעזר רוא בר פפא אמר על ברוך קוריש בתהוב וлемה לה ל"ט למיטר
רביב רוא בר לאלא אמר ר' יוחנן משלען דר' יוסי לפערעה וסבר אין עולין
עוד אמר ר' יוחנן למד' של יעל' ג' ווא כמו שפ' ר' ישען דהינו

הנזכר לעיל לימי טהורה והטהרא רכבי כ"ש אלילב' לר' נשען לר' אלילב' מרוב דוחלטיא בותח לא אמר לו ר' רב' סבר' מעין אחד וזרורה טמאו כל צד' נקברת א"ה והלא שפטקה שבע קמ"א ע"ג' הדיוו' כל שביע בתריא וטמאו רוא ואפי' לא סורתה מה שעתה בשבע קמ"א בכ' לכ' אלילב' ורב הדרלעטאנברך רב' מעין אחד ואפלו' דזא א' שכרם פטה' לה' נקדים רוא נקדים

ל' ט' שבטים נגדהנו ווי' פרק הינתק בחרזא דארובי' [רכ'ן] לרב שמואל (ט')
כל' ודרש קשותה שמי שלשליש רפלה פטרושב' [רכ'ן] לר' אליאן בסבורי' מדרשין
על' ומזכרן כל' הפלותיו במקצתן בון' לולת' וולד' קיטא כוילוות' בווב' רפלמא
וארובה שם שצוו' בטהרה ע"ז חומטוק שבע' נגיד' ואלהך בר' ז'וא' ואשהה
שוריה לבעה' פאי' בימי ניראה עד חומטוק שבע' נגיד' והשתלן שמא לילה
בוב' וצעה' דיא' - לפיק' אהשה במוד' לאר' שעבד' י' מי' מומאה לבר' ויד'
מי' מומאה לרבכה אס מסקה' נגיד' מותרת בעלה שאר' ים' עד מלאות מ'

לוכר וחטפים לנקה האע"ש שיראתה דם קרא הבוגר דם מזריך 'ונן נמי כי
פסקה' ^ז נזירים והמ שבעה עי' מומתאה לרבר או י"ד ימ' מומתאה לנקה ולא
הארה רבשה בשבעה חמוץ רוזח דם. מובל' ביל' המשגה עשר לנקה ובכל
שמעינו לבר ותזרזה או רוא לבעה כל מין מזריך של ו/or ששלשים יות' חלשות
ר' יב' מים וול' ימי מזריך לענקה חזן שחם טעם שך רק' שט' חביב' ימי
מצ' לירחה שאירוע רוחה בתם עליין לה לאפרות יברוח' ובן אם פסקה שי' מים א'ו'
שלשה מיטך שכעת ימי מומתאה לשנקה מומת עילום שאר' ימים דרכ' מימי
ונזרזה והיא מורתת לבעה שאר' הימים' 'ונן הלב' דודא בא סכורה ל' יב'

לכעה ביש מorder עד תשתב' י' יטמ' ווחשין שמא לדלה בווב ווחשה ריה פליך ואהאה בונטה'ן לאאר' י' יט' נומאנ'ן זיד' לנכהה מס' מסקה' נקדים מושתת בצעעה איזה הרים עד למלאות זיד' להבר ושמינט לנקהה איזה' שורה ורט' והטבות קראו רם מorder ובכן נמי מסקה' ז' נקדים תון יט' נקדים מושתת' ז' של נבר ייד' של נכהה לא ארעה ברם רם מושתת הוא לבעה כל טיט' פנדז של נבר שטט' לא ג' כל טיט' מorder של נכהה שטט' צ' שקר טען בכם של לדה שאהה וואה ברם עולץ לה לפידות וויה' וכו' נמי אם מסקה מון הדם שוי יטמ' או שלשה מסקה' ז' של נבר או ייד' של נכהה מושתת עלי'ם שא' וויהה

הගרים היהו מורתן לבעה שאחד הדמים וכן הילך למעשה בימי שאן לדור
טבנה פון ונטאל. כבר ר' מעשה באחת ר' אליזו שרואה אשתו בימי טדור
שליח לאחד שטלה ר' מורה. וטאיל את ר' וטאיל כלבה למעשה ברברין. גם ר' יוסי
שודם טדור טדור למלמי ומורתה לבעה ועשה מעשה ברברין. וגם ר' יזקיאן
יעזקיאן צב' שליל את ר' רוחה לפלעושה והשוו שודם טדור למלמי ומורה'
לבעה עך בדלאות מי פרדרה ועשה מעשה על פון. אבל ריבוי יצדק אלפא
ואל' פ'. וזרא ר' זיא בנות יטואיל והטמורי על עצמן שאט' ר' רוח' טמת רם
בחרול צשפת על' שבעה יטס נקדים רדיינו ביט' רם טוד' ר' רוחה ודרינו

ט' ג' י

קסו

אנרכות

יורה דעה

משה

בשיהיא מפוזרת תורה מ"מ כשתחבר למטה תהיה טמאה כדיי כן הר"ש שם והתוס' סוכה דף ט"ז עי"ש אלמא דשייך עליה עדין שם הכלוי קצת כיוון שהוא חלק חשוב מן המטה, ולכן נהי שלא מצינו זה אלא במטה ולא בשאר כלים כתיבות וכדומה, אף במטה הוא רק כשהיתה כבר במטה שלימה ולא כשבועין לא היה חלק במטה, מ"מ החמירו במקווה אף שלא היה עדין חלק מכל שילמה ולכן כיוון חלק חשוב מכל שילמה פסול למקוה החמירו לפסול שהאבן היא גדולה שהוא יכולות לטלם החמירו לפסול למקווה, וכן הוא בטבלאות גנרטים שאם טבלא ונסר הוא גדול ככל היכולת שהוא חלק חשוב מהתיבה אף שעודיין לא היה בתיבה פסול למקווה. עכ"פ אין שניים באותו ממש שבטבלא אחת לכוטל פסולת במטה זודאי דוחק לומר שלאו דוקא נקט הרמ"א לשון אבניים הרבה, ובלשון תשובה הרשב"א סימן ת"ת איתא ואם אינו כלי אכן לא שנעשה בית הכנסת מים בבניין אבניים כשר, שזו משמע אבניים הרכת בכל כותל הבית, וכן מפרש הרמ"א בדבריו שכן כתוב הרמ"א חבור אבניים הרבה דוקא.

ומש"ב הרה"ג ר' יצחק יעקב ווים הגאנ"ד מנשעטער שליט"א סתום שהוא כמו אמרתי גדולה שאינה מחוברת לקרקע לא מוכן לי דבירו זודאי בשועושין אותה בחפרית בור המקווה היה כל טבלא תיכף מחובר לקרקע ככל המקאות שבהרבת ערים שהיו נעשים מנדרים ואם יהיה מטבלאות הרבה אין בו שום חשש, אבל כיוון שהוא טבלא אחת לכוטל אסור מטעם דברתמי ממשמעות לשון הרמ"א ותשובה הרשב"א.

ידידו מברכו בכל הטוב והשלום,

משה פינשטיין

היה ת"ח יש לתקן ליתן צינורות אחרים שנעשו לקרקע או צינורות של פלאסטיק.

ידידו מוקירנו,

משה פינשטיין

סימן צה

במקווה שרצוים לעשות ארבע טבלאות לכל כותל רק טבלא אחד וטבלא למטה אם יש בזה חשש

כ"ח ניסן תשכ"ו.

מע"כ ידידי הרב הגאנ"ץ מהר"ר חנניה י"ט ליפא דיטיש שליט"א הנודע בשם העלמצעער רבינו

הנה בדבר מקווה שרצוים לעשות ארבע כותלים ארבע טבלאות של מין ניר למטה בשולים ולהחבר אה"כ באש את הכותלים והשולים, הנה פשוט שיש לו הדין כמו מקווה מנדרים של עץ אשר אם הוא מנדרים הרבה שקבעו לכל נסר בחפירת בור המקווה היא כשרה, אבל אם הוא רק ארבע טבלאות טבלא אחת לכוטל יש לאסור, זה הוא כמו אבניים שאיתא ברמ"א סימן ר"א סק"ז. אבל חבור אבניים הרבה לא מיקרי כל, וכונתו שנעשה בחבור להאגה והה בחפירה שבקראקע שהוא בחבור דמ"מ ארייך שייהיו הרבה אבניים,adam געשה בתולש תא אפילו חبور אבניים הרבה ביחיד שיכל לקבל איזה דבר וכ"ש לקבל מים הוא כל גמור שילמה פסול למקווה אף אם יחברו אה"כ לקרקע, וא"כ אירי בגעשו בחbor לקרקע ומ"מ מצרך שיש באבניים הרבה וכן הוא בנדרים. אך לכוארה מלשון הרישא דהוא באופן האסור כתוב אכן אחת שחקקו ולבסוף קבוע משמע דמשתי אבניים ויתחר כשר, שכן כ"ש בארבע אבניים אכן לכל כותל שיש להתריר וכך כן בארכעה נדרים וטבלאות, אבל כיוון שבסייפה דוקא אבניים הרבה באופן המותר חבור אבניים הרבה לא מיקרי כל יש לנו להחמיר בHALOSHIN שבסייפה דוקא אבניים הרבה, ואף שלא ידוע לי בעניותי טעם מ"מ הרוי נאמר כן, ואולי מפני שכן הדרך לעשות גם כל, או שכן שנותחboro זה לו היטב נתבטל חשבות החbor לקרקע. ואולי הוא מטעם דמצינו במטה בכלים פ"ה מ"ז שף הכרע שהוא רק אבר אחד מהמטה שלא נסתלק ממנו לגמרי חשבות שם המטה, דף שעתה

סימן צו

בעניין האיסור לרוחץ אחר טבלאה
שהביא הרמ"א שכן נהנו

יג מנ"א תשכ"ת.

מע"כ ידידי מהיר שלמה שרוגא ריבאך שליט"א.

הנה מש"כ הרמ"א סוף סימן ר"א דיש אוסרים לחוזר → ולרוחץ אה"כ והוא מהמרדי פ"ב דשבועות שהביא מרabi"ה איך ששמע שיש קורא תגר על

אגרות

יורה דעתה

משה

קסו

שיקושיתו היה מהא שוטהר אף אחר שטבל ביום השבעי ונטהר שלכן היה שייך לפיטול הקרבן כאשר בימי נותר ביום השלישי, הוא שייך רק בקרבן שוגם האכילה היה ממצאות הקרבן וכן השירפה דמותר הוא מדיני הקרבן וליכא בו ענייני רשות כל ולכך שייך לומר דאך כשהלא געשה כדיין בהנותר שאכלו ולא שרפו והיפיטול הקרבן ואית שכבר נקשר ליותר אכילה ולהיתר הקרבה שהם דברים מדיני הקרבן שייך ליפיטול כשהלא געשו כדיין אף גם מה שהוכשר תחלה כיון שלא גסתלק ממנו דין הקרבן, ומזכיה מספרות הנקיים שג"כ כל הוא ימים ממש הוא בדייני זב וזכה לעניין הספירה שוגם זה שמקצת היום יכולו הוא מדיני ספירות הימים ולא גסתלק כל הדינום לספירה מהם עד משלם הוא ימים למגרמי, אבל לעניין הטבילה כבר נשלם למגרמי דין הטבילה שלכן גם לר"ע לא שייך לפיטול אחר שנכשרה הטבילה. ובכל אופן סברא גודלה היא שלא לפיטול אחר שהוכשר ואף אם נמצא גזה"כ בדייני דאווריאתא הוא טעם גדול שרבען לא רצוי לתקן דבר כאלו.

ומש"ב הראבייה הא דאמר בחולין דבعلיה הוא חולין, הוא עוד טעם דאך אם נימא שתיקנו לפיטול הטבילה כדביריך לומר להרש"ט עכ"פ הא תנן גזירה זו רק לפיטול את המתרומה ובعلיה הא אמרינן בחולין דהוא חולין וא"כ אין בכלל התקנה לפיטול הטבילה להרומה. ואף שהטעם שאחשוו לא יותר שייך גמי לטבילה נדה לבעליה לא רצוי לגוזר איסור לבעליה מאיזה טעם, או משום שקשה לאזר והע על כל ישראל אלא על אוכלוי תרומה שהן זריזין, או משום שמאחר בטבילה המקות, ולא יהיה תקללה גם באיסור הביאה בטבילה, ובזה"ז שליכא תרומה לידע עי"ז מכיוון שלא תיקנו אז לאסור לבעליה אנן לא גוזרין שב אף שאכיה הטעם לגוזר, ובלא גזירה לא נאסר ממי לא בשבייל טעם. אבל הוא רק לרווחה דミילתא אף להרש"ט שתיקנו שהוא פיטול בטבילה גמי אין לפיטול לבעליה דהוא חולין, דבעצם אין צרך לה מושום שטובר שאינו פיטול בטבילה אלא גוזר טומאה חדש שלא שייך כלל לאיסורה לבעליה. ומסיק שכן סבור גם מהר"מ והאמת שכן סבירי כל הפסיקים שלא הווcker זה בשום פוטק והוא רק דעת יחיד, וכן משמע מהגר"א ס"ק קכ"ז דכתוב אבל כבר חלקו עלייו دمشמע לכל הפסיקים החלקו עלייו, ומטעם שכטב דאך לתרומה אין זה חסרון בטבילה וכ"ש לבעליה דהוא חולין דאך אם היה זה חסרון בטבילה אין למליף מתרומה לחולין.

בנות ישראל הטובלות אם נכנסו אחר הטבילה במרחץ ושכן כתוב גמי הרשב"ט, ודאי דעת היחיד היא כదמפיק הראיביה שקרוב בעיניו דאפילו לכתחה יכולת לרוחץ בתה טבילה לאחר דגוניה הימה רק לתרומה במפורש במתני" סוף זבים ובשנת דף י"ג דענין הגזירה הוא כפרש"י בשבת שם שמי שעובדין יטמאו אדם שטבל כבר לפיטול תרומה ובعلיה חולין הוא עי"ש, והוא מוכרת מתא דגورو גם טהור שנפלו עליו ג' מים שעובדין ממש דאי לא הא לא קיימת הא שהוא שייך רק לענין הגזירה שם שעובדין יטמאו אדם דיאמרו מ"ש הגני מהני כדריש"י התם, אבל אם היה זה גזירה על הטבילה לא היה שייך לגוזר על טהור שנפלו עליו ג' לוגין מים דאיינו מענינו דטבילה כלל, אלא ודאי שלא נפסלה הטבילה אלא שהוא גזירה שיטמא מחדש ממש שמי שעובדין גוזר שיטמאו אדם הטובל, לנו גם נפלת ג' לוגין הוא מענין זה ואם לא יטמא בנפילה לא קיימת גזירת בית הטובל במים שעובדין אחר שטבל, וטומאות אחרות תא לא שייך בשום אופן לאסור על בעלה דרך בדים נדה ולידה נארה על בעלה ולא בדברים אחרים, וגם מסתבר שאינו עניין טומאה כלל דלא מצד הטומאה שאיכא בגונת נארה לבעליה אלא דנהה נתחדר בה שני עניינים עניין איסור לבעליה וענין טומאה שטממתה שנוגע זה לענין תרומה וקדשים.

ולא הוצרך כלל לפ"ז להא דאמר ר"ג בחולין דף ל"א דבעה חולין הוא דרכ שדיירי בנאנטה וטבילה שלא בכוונה טבילה שהוא חסרון בטבילה לקדש ולתרומה והיה שייך למליף גם לבעליה שצריכה לטבילה היה והחסרון בטבילה וחשאר גם באיסורה לבעליה, החצרך ר"ג לומר דבעה חולין הוא ואין למליף חולין מקרים שלכן חולין לא עיי כוונה ומוכיח התם ממתני" ומקראי עי"ש, אבל הכא שליכא שום חסרון בטבילה רק שתיקנו טומאה למים שעובדין בבא ראשו ורוכבו ביום שטבל ובנפלו עליו ג' לוגין מים לא שייך לאסור לבעליה אף בלי שהוא בדין חולין, והטעם שלא גוזר שטיפטל הטבילה ולא היו צריכין לגוזר לטמא בנפלו על טהור ג' לוגין, הוא פשוט דלא שייך למיטסל הטבילה אחורי שכבר הוכשר. ועיין בוגחים דף כ"ט שא"א וזה לטעם שאין לטעת לפיטש כפשטו הקרה אדם האכל יכול זבח שלמי שפיטול הקרבן באוכל מזבחו ליום השלישי לאחר שהוכשר יחוור וופיטל, שכן גם רבנן השלישי דאחר שהוכשר יחוור וופיטל, והו שיתקנו פיטול אחר שהוכשר, ואף בתקנותם לא שייך שיתקנו פיטול אחר שהוכשר, וכי הטעינה שמצינו בזב וזכה שאף שהתחילה למנות ר"ע דהביא שמצינו בזב וזכה שאף שהתחילה למןות מי הטהרה סוטריין בראייה כל מניגם והטום, הוסיפו

מ ש ה

יורה דעתה

אגרות

קסח

צורך גדול, אך אני רואה בזה בסתם נשים צורך
כל כך כשלא תרחש יום אחד ויכולת לקיים המנהג

ידידו

משה פינשטיין

סימן צו

**במקווה אם הוא בכלל מרוחץ
שבצאות ר' יהודה החסיד**

ט' סיון תשכ"ד.

מע"כ יידי הרב הגה"ץ מפורסם במעשי
لتהרת קדושת ישראל מהר"ר חנניה יוט ליפא
דייטש שליט"א.

ובדבר צואת רבינו יהודה החסיד שלא יעשה אדם
מרוחץ בתוך ביתו, אם גם מקוה טהרתו בכלל
והאריך כתרא"ה וועוד הביא כתרא"ה תשיבות מהרביה
גאנוני זמגנו וכתרא"ה מסיק להימר, הנה ודאי פשוט
ובורור שאין מקוה בכלל לשון מרוחץ, עיין ביום א'
דף י"א שבשלש בריתות תניא בית המרוחץ ובית
הטבילה ולא הקשה על בית הטבילה היינו מרוחץ
ולעשות צריכותא כמו שמקשה על ר' כהנא שמפרש
מה שתגניא שם גם ושנהנים נאותות בהן שמא
נאותות רוחצות א"ה היינו מרוחץ והוצרך לתרץ
דאשומען מרוחץ דרבים ואשומען מרוחץ דיחיד
ולעשות צריכותא אלמא דברת הטבילה אינו בכלל
מרוחץ וכן לא הקשה ע"ז כלום. ולכן צדק כתרא"ה
שפשות שמותר ואין בזה שוט חשש.

אך ראיית כתרא"ה מברכות דף כ"ז שלא תירץ
שםה שא"ר אבן שרבי ונכנס למרוחץ אחר שהתפלל
של שבת בע"ש היה זה למקוה לטבול אינה ראית,
דהא לא היה שום צורך לטבול לעת ערב אשר
שהתפלל ערבית של שבת לטבילה קרי מתנית עורה
לא היה שיך לרבי אלא בשחרית אם היהليل ע"ק
לי לטבילה, כי לריבינו הקדוש ברור שלא אירע קרי
לאונסו בכלל ימי כי לא היה שיך לקורתו קודש
אם היה אירע לו ראיית קרי, עיין בברכות דף י'

וננה אף להמודדי בשם הרשב"ט שאף לבעה
נפסלה הטבילה, הא לא שייך זה אלא דוקא ברוחצת
במים שאובין בביאה רasha ורובה או בנפילה בו
ביום אחר הטבילה כדפרשי' שבשת דף י"ג, וגם
בלשון הראביה על שמיית התגר הוא על אלו
שונכנו במרוחץ אחר הטבילה וכן מרשב"ט שסובר
כנ מהא דשכת דאיכא טעם הגירה והביא מרשי'
שהוא בו ביום של טבילה. ובכחורה הוא לא יותר
מבו ביום של טבילה דאל"כ ליכא גבול ותהיה
אסורה לרוחץ לעולם וע"ז ליכא מנהג כלל, ולומר
שהזמנן הוא עד שתשתמש עם בעלה אין מקום כלל
לוזה. וגם בתדרומה הא ליש"י ותוס' לא גורו בטהור
אלא בנפלו עליו ג' לוגין ולא בביאה במים שאובין,
ומי הוא הטהור שלא הוצרך לטבילה הא ליכא איש
אחד בעולם שלא נתמא מעולם, ואם נמצא איש כות
הוא אחד או שניים בעולם שהיה זה מילחאתו דלא
שכיחה שלא היה צורך לגוזר בו דאין לבא לתקלה
זהה וכדאמירין בעולם שמילחתא דלא שכיחה לא
גורו רבנן, אלא ודאי דטהור הוא זה שטבל אתמול
ומדקמיה, וא"כ גם לבעה להרשב"ט הוא רק בהלכה
למרוחץ בו ביום של טבילה. ואף שלהרמב"ם ליכא
חלוקת בין הטובל לטהור שתורייתו נפסלו לתדרומה
בין בביאה בין בנפילה כדאיתא בדבריו רפ"ט
מאה"ט, אבל להרמב"ם שסובר כן ודאי שאין זה פסול
בטבילה אלא גיורת טומאה משטה בהביאה למים
שאובין ונפלת עליו ג' לוגין מים שלא שיך כלל
לאיסור נזה לבעה, וכל טעם הרשב"ט הוא לרשי'
ותוס', א"כ הוא רק ברוחצת בו ביום של טבילה,
וכדמשמע מלשון הראביה שבמודדי ומלהון הרמ"א
משמעות קצת שודוק תיכף אחר הטבילה, אך אולי בו
ביום נמי שיך בלשון אח"כ.

ונמצא שאף לפי המנהג יכולת האשה לטבול
ביום ב' ויום ג' אם הגיע זמן לטבילה ולא תרחש
באمبטי רק אותו יום ולמהר חוכל לרוחץ באمبטי
וכן בזירות מים עליה הנקרא שואר ובסויימיג פול
ולא תאסר לבעה שיבא בעש"ק מכיוון שאינו בו
ביום אף שעדיין לא שמה עם בעלה דהמנהג הוא
רק לבו ביום, ואם נהגה אף על ימים הרבה ככלא
בא בעלה הוא מנהג טעות ואין כלום.

ואם היא אשא איסטנישית שלא חוכל לטבול
שלא להתרחש יום שלם שיחיה לטבילה בתחלתה
הילילה עד גמר היום, יש להתריר לה מכיוון שלדינא
הוא רק דעת יחיד שאין לחוש לדעה זו, ורק שנגנו
להחמיר אין להחמיר אלא כברוב הפעם שליכא

בஹי'ו טנחטנעם מס' יו"ד סי' ק"ב, ומין כי מפי' גממי' צפוי'ת צען כלו' וו"ד קמלה סי' ל"ז, מיל' כדרכ' נומך למקל' זה, ונמק'ה'ם סהרג'ת צדוקים הלא.

הרגני דושית וمبرך קט"ס, מצפה לרחמי ה'.

סימן קכח

כבוד ידינו הרב הగאון יקר רוח מו"מ ר' שבאי
בקהת הבחן גראם שליט"א, בעיה"ק ירושלים ת"ז.

אוחדשה"ט וש"ז באחכמת

יקרתנו קבלתי ולחטט נקודות, ה. מעד אין סמכותם כויס
ר' ניילן זיו'ר דיט לומדים טכניולוגיה להדרי טכנולוגית
תרכזון גמיס וכן נגן מ'יך, וככ' נמל כמא זעם מהר
הנטיג'לה חסוסה להחן אלה רק סמך לנטיג'לה הוא כל כהילה
הפליל צבוחה, וגירERICA זו נטענה מלהיון לטיב נציגותה להרשותה
ונכתה י'ד גוזו ע'ז' צלה ותמיון לה הלו מנהרין הלו
הלו מנהרין, ותמה פטיש' גוזו צלה חרמשון כל כסות וכן
בציהו ממם זרימתה צהו'ז' בגודל סי' מטמיכס וסי' מצליש
זרמת רג'ינו כהו'ז' דוחא שטיג'לה כל כסות חסוסה לנכס
למרחץ, ותמאס מרטשי' כ' כי' הין לר' ודעתן צויס טמוך
למרחץ מיל חסוסה עד טמוך בלילה, הצע נטה שטיג'לה
בלילה קאכ' לומד כנ', וכי נלעת כהו'ז' מהסור החומך כל
כוייס, מה'ז ממע'.

אמנם נדרשו וולך גאנז דהויב מסוכסח ורק סמוך לנוילך →
בגלד דכאנסנס כגדル גויזט האפער צהויכס ממאמה
עד מהויה געלטס מא"ת כוון צבאלטס וגנט זא הלע כגדר →
בוניליך באנזיליך, וולע גס היט פרהין מהאיך צויזטס ליך
הפלפסטר נוואר לה הילו מנקרין הילג הילו מעברין כלום כגדר
עמתקה כאנזיליך לה דלא, וכן צבאלר ווילזוניס גראדזוי נאכל
לך מהי עיפויה, ואפונ זא גלויזי' לה סוויז דוקה מטחמת
לאב גהלהה הטעטלט גויז באנז צויס כה' לוליך מה גומפליס
רכחיקיטס טכתיו כפומקיטס גס צויס ז' למגולד סוי'ס קלי'ז
געץ' וקס'ע צהוון זא צהסוכא געלטס מד קלילך וט דמיין
טלאם מהויה, וכן פטוט לי ולס מהרי טהומך כגדר צויזט
טטסקה צהוון לי כויה צדערלייט טיזיליט נילךן חותך ורמאן
ההאיך דעל שיר גוזה זא הילג צאנסנטה למזרן גלי סכח,
ההאנסנס גס האטייל לדבעו קהויז' מהמייל דכל חוטן כוון וצמיה
ברוחניזיט ליט לכו צכלל הייסור זא, וגס הילו שאות לכו
וואו צויזטס רק סמוך לנויליך, הילג לנו לאחמייל
געץ' זא. ומפני צבאי יוסטס דאנז גע' נאכל

ג) יריד סכטת גמוחס נמור מלה צה לה פסולס,
ליזיו הין טלה טהייל כטלה, וכגס טלהן צס
טעלעט מל'עט כדר כי בצעי יונכ ווועט'ק טלהן לטעט'הוות הון דיא
מענטג, וגס הני גענוי כהאנוי כן נכמא מקומית, ומכל'ל
למעט הין חצט' ריטנד.

בכלחון כפתיות גס צפ'ל כדין וסתה שלינו קדום, תלותיה ולמלה לחון היו קדום וכשוי קדום ה'כ' בפתחות נקדע כיינן, מ' הלהר ולמלה בלחון קדום וכשוי היו קדום קויל משל נגד חלקו ולג' חישון וככני סכ' הום' מולן כ"ה ט'ע' בפס' הכר'ט, והיפלו למד' דוממייר בספק וכמה מודך זוכ.

וככל בוגדים צהליםמו כבאי. הם למלחר טרחה נ"פ כבאי חילא ולוחתך מסוחר לרלהון וכל זו שאלת חילא ווילוחתך מילא כלי מטולר צמי קפיש' סט'ו דילתקר ממילן גנדייס כוותה ברלהון.

וזואכ' מ' גנטהפק שוכ' גטלייה צפפק וסת' כניל' סנקר
ג' י' ולח' כ' מהרא ווילטב נחלאו יוס' לה' חור וסת'
למכוונו מע' ספיקתו מש' גאנצ'הר צצ'ויש' סס' זנס' לה'
כטסיניק' ג' מינוות ולט' לרמתה כל' דיניכ' כניל' דה' מורה
וילטב מותטה לרטזון, וככלה ליכם הפי' סיס' רק' ספק' ח'
דרכ' חמיל' זכרלטן כה' קדווע' ג' לה' מכו' ג' טנוו' צל'ל
רלטבה נכס' וויז' כספה פ' לי' מהת', וויז' נכל'וואר
חכו ערלטוו כרעלונג' וויז'כ' כל'ן ספק' קניימת וסת' עס'
כטולות, וויז' יט' מוקס' לאכטמי' סס' נס' כל'ן מוקס'
פלטמוי'.

יש ג' מילים מירן ממעין סמורך על טולמן מהה, ודקוויל דהס להר מפסיק צייניכם צרי, לס טס קפנן מכני נוב, וטס וווקען גדול מאנו שיטורן כגדלות צוא.

ואומר בכ"כ בזין כו"ז סי' ק"ב ס"ג ועוד סיכר
שלמה וצוהר לוי ברגל דבר, מכוון דקהה פוסקים
ולדה הmaries הולכים טמךן על כטולמן דטהה, ולתנן כי עלי
וישוף סס צטולמן גדול מס כל ציו' צי', נלהך דסוח' לנו
וזוקה' דנס רך מהד מון מכב' סס טרי דלע' וצוהר לוי
ברגל דבר, ווילא דהיפיל' קטע, ומחייב' הויל' זוקה' קטע
שטמלויל נ"כ מוויהר ע"ש קמבלור נולב"ע סי' כ"ע סי'
הנינוקת מלגת, וכ"כ חונוק כמגוזל צפומקסים סס, וכייט
כמ' סס שיזוד מעט נולח' וויל' לטפה, וסס פלני' פוסקים
המעוזו כתמייש' נא' וצנן מ' ודחי' ממי', ולכדצ' דעתה גס
צנן כ' נטעה, וטמגנס כי' נלהו יותק' נויכס ממתק, חכל
יעיז'יב' נויכס ממתק גע' גער' זא' מטהר' כויל' כהוניה ער' על
הכטולמן נויכס דהמי' כיש' קטע היפיל' גע' ניגע' לאיטשר
בקניש', וגס צהינו' וצאנ' נויכס גע' ברא' לאטהור' כוין דס'ויס'
יחס'ויל' ימוד ליא' כלון לך גולד' כימא.

ע"צ ח'יו ס'י קב'ז

7

וסופיקו גדרן טויס זכ' פוסקים לסתומים קבוצותם של מילויים מכו כז' ח' כסותמה קבוצה נתרעטת קיימת, וכייל מוגדרת ושי' ז' ח' ניגס סותמתה לגמ'י, מכ' ז' בזינוחים ח' ניגס איהך ריק מהרי זון מסויים, ומכ' ז' כו' מונעת כנישתם כמיהלטי לחץ כהו, מטעים בכל יוס שגן מקלות צח' דכוין זמ' זכ' סתים קבוצה פסקנו עליכם סתים חותמת וצמלה לבן נז' זה וספור נבלנוב זו, ומפני כן' צמלה וומתחתמת בהלא בז' בטהירא צלג' ולגנסו כמיהלטי וווכלה צ'ה, וגס מדין טמוד לכוין לו טמוד לךון להן נדע מלוא שפערין חיינו טמוד לבויאו, וחיינו זומך לטמוד נקון בטהרתו

